

ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 20 KATOWICE, DNIA 9 CZERWCA **1947**

Poz. TREŚĆ

DZIAŁ URZĘDOWY

219.

USTAWA KONSTYTUCYJNA

z dnia 4 lutego 1947 r.

o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 9. poz. 43. z dnia 4 lutego 1947 r.).

Art. 1. Sejm Ustawodawczy, jako organ zwierzchniej władzy Narodu Polskiego, kontynuując dzieło Krajowej Rady Narodowej i kierując się podstawowymi założeniami Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., zgodnie z Manifestem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 22 lipca 1944 r., w oparciu o wyniki głosowania ludowego, przeprowadzonego w dniu 30 czerwca 1946 r. — postanawia dokonać wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 2. Sejm Ustawodawczy wybiera Prezydenta Rzeczypospolitej na lat siedem.

Art. 3. 1. Wybór Prezydenta Rzeczypospolitej nastąpi na specjalnym posiedzeniu, którego termin oznaczy Marszałek Sejmu.

2. Do prawomocności wyboru potrzeba obecności conajmniej 2/3 ustawowej liczby posłów.

3. Posiedzenie otwiera Marszałek Sejmu nie później niż w 15 minut po godzinie, na którą zostało zwołane, a w razie stwierdzenia przez Marszałka z własnej ini-

cjatywy lub na żądanie jednego z posłów braku kompletu Marszałek odracza posiedzenie na czas, który uzna za stosowny.

Art. 4. Posiedzenie Sejmu Ustawodawczego, zwołane dla dokonania wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej, zajmuje się wyłącznie tym jednym punktem porządku dziennego. Jakiekolwiek przemówienia, obrady i uchwały, poza wyborami i zaprzysiężeniem Prezydenta oraz zatwierdzeniem protokołów, są wykluczone i zgóry nieprawomocne.

Art. 5. 1. Po otwarciu posiedzenia Marszałek Sejmu niezwłocznie wzywa posłów do zgłaszania kandydatur na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej.

2. Kandydatów z podaniem ich imienia i nazwiska zgłasza się na piśmie, przy czym za ważnie zgłoszone uważa się jedynie kandydatury, poparte przez conajmniej 50 posłów. Na podstawie zgłoszeń pisemnych Marszałek Sejmu ustala listę kandydatów po czym natychmiast zarządza wybory.

3. Rozprawa nad zgłoszonymi kandydaturami jest niedopuszczalna.

Art. 6. Po zarządzeniu wyborów Marszałek Sejmu wzywa posłów do zajęcia miejsc, po czym jeden z urzędujących sekretarzy odczytuje listę imienną wszystkich posłów, a inny sekretarz odczytuje, po wywołaniu nazwiska nieobecnego posła, jego usprawiedliwienie, jeśli zostało nadesłane. Zaproszeni przez Marszałka Sejmu spośród pozostałych członków Prezydium czterej skrutatorzy odbierają na mównicy od wywoływanych posłów, którzy osobiście do mównicy podchodzą, kartki, złożone we dwoje, zawierające nazwisko kandydata. Po ukończeniu głosowania Marszałek Sejmu ogłasza je za zamknięte; skrutatorzy obliczają głosy; wynik ogłasza się z mównicy.

Art. 7. 1. Za wybranego uważa się kandydata, który uzyska bezwzględną większość ważnie oddanych głosów.

2. Ważnie oddane są głosy, jeżeli zawierają samo tylko imię i nazwisko kandydata ważnie zgłoszonego.

Art. 8. Jeżeli w pierwszym głosowaniu żaden z kandydatów nie uzyska bezwzględnej większości ważnie oddanych głosów, przewodniczący zarządza powtórne głosowanie, a gdyby i ono nie dało rezultatów — trzecie głosowanie; w razie zaś potrzeby i dalsze głosowania, przy czym przy każdym następnym głosowaniu wyklucza się kolejno tego z kandydatów, który w poprzednim uzyskał najmniejszą ilość głosów.

Art. 9. Marszałek Sejmu ogłasza o dokonanym wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 10. W razie, gdyby nowowybrany Prezydent odmówił przyjęcia urzędu, albo na wezwanie Marszałka Sejmu przepisanego ślubowania nie złożył, — należy niezwłocznie przystąpić do ponownego wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 11. Bezpośrednio po wyborze i wyrażeniu wobec Marszałka Sejmu Ustawodawczego zgody na przyjęcie wyboru Prezydent Rzeczypospolitej złoży przed objęciem urzędowania ślubowanie wobec Sejmu Ustawodawczego następującej treści.

„Ślubuję uroczyście, obejmując urząd Prezydenta Rzeczypospolitej, wedle najlepszego rozumienia i zgodnie z sumieniem rzetelnie pracować dla dobra Narodu Polskiego, praw demokratycznych Rzeczypospolitej święcie przestrzegać, godności Narodu i Państwa strzec niezachwianie, sprawiedliwość względem wszystkich bez różnicy obywateli za pierwszą mieć sobie cnotę, obowiązkom urzędu i służby poświęcić się niepodzielnie. Tak mi dopomóż Bóg".

Art. 12. 1. Z posiedzeń Sejmu Ustawodawczego będą podczas posiedzenia sporządzone protokóły, stwierdzające wybór Prezydenta Rzeczypospolitej i przyjęcie ślubowania wybranego Prezydenta.

2. Do protokółów tych dołączy się wykaz imienny posłów, którzy uczestniczyli w głosowaniu, oraz nieobecnych i ewentualne podane w ich usprawiedliwieniach przyczyny ich nieobecności.

3. Po odczytaniu protokółów bezpośrednio po ogłoszeniu wyniku wyborów, względnie po odebraniu ślubowania, każdy poseł może zgłosić sprostowanie do protokółu. Nad zgłoszonymi sprostowaniami Sejm głosuje bez dyskusji.

4. Według wyniku tych głosowań ewentualnie sprostowany protokół podpisuje Marszałek Sejmu i urzędujący sekretarze.

Art. 13. 1. Po złożeniu ślubowania nowoobrany Prezydent Rzeczypospolitej obejmuje urząd w obecności Marszałka Sejmu Ustawodawczego i Prezesa Rady Ministrów, który odczyta przy tym protokóły Sejmu Ustawodawczego, stwierdzające wybór i przyjęcie ślubowania wybranego Prezydenta.

2. O akcie objęcia władzy będzie sporządzony krótki protokół z powołaniem protokółów, wymienionych w ust. 1. Prezes Rady Ministrów, ogłosi ten protokół w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Jeżeliby nowoobrany Prezydent Rzeczypospolitej w chwili swego wyboru piastował jakikolwiek inny urząd lub mandat, złoży go w myśl art. 53 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r. przy akcie objęcia władzy, a oświadczenie takie będzie w protokóle tego aktu stwierdzone.

Art. 14. 1. Niniejsza ustawa będzie podpisana przez Marszałka Sejmu Ustawodawczego, który zarządzi jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Ustawę kontrasygnuje Prezes Rady Ministrów.

Art. 15. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 16. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek Sejmu Ustawodawczego:
Władysław Kowalski
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski

220.

USTAWA KONSTYTUCYJNA

z dnia 19 lutego 1947 r.

o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 71 z dnia 20 lutego 1947 r.)

Art. 1. Do czasu wejścia w życie nowej Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej Sejm Ustawodawczy, jako organ władzy zwierzchniej Narodu Polskiego i w oparciu o podstawowe założenia Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., zasady Manifestu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 22 lipca 1944 r., zasady ustawodawstwa o radach narodowych oraz reformy społeczne i ustrojowe, potwierdzone przez Naród w głosowaniu ludowym z dnia 30 czerwca 1946 r. — postanawia co następuje o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej.

ROZDZIAŁ I.
NAJWYŻSZE ORGANY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

Art. 2. Najwyższymi organami Rzeczypospolitej Polskiej są: w zakresie ustawodawstwa — Sejm Ustawodawczy, w zakresie władzy wykonawczej — Prezydent Rzeczypospolitej, Rada Państwa i Rząd Rzeczypospolitej, w zakresie wymiaru sprawiedliwości — niezawisłe sądy.

ROZDZIAŁ II.
SEJM USTAWODAWCZY.

Art. 3. Zakres działania Sejmu Ustawodawczego obejmuje:

a) uchwalenie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.
b) ustawodawstwo,
c) kontrolę nad działalnością Rządu i ustalanie zasadniczego kierunku polityki Państwa.

Art. 4. 1. Sejm może w drodze ustawy udzielić Rządowi pełnomocnictw do wydawania dekretów z mocą ustawy z wyłączeniem spraw: konstytucji, ordynacji wyborczej, kontroli państwowej, odpowiedzialności Prezy-

denta Rzeczypospolitej i ministrów, przewidzianej w art. 27, budżetu, narodowego planu gospodarczego, zmiany systemu monetarnego, poboru rekruta, ustroju samorządu i ratyfikacji umów międzynarodowych.

2. Pełnomocnictwa wymienione w ust. 1 mogą być udzielane tylko na okresy między sesjami lub w razie odroczenia sesji Sejmu oraz na okres po rozwiązaniu Sejmu Ustawodawczego do czasu ukonstytuowania się nowego Sejmu.

3. Prezes Rady Ministrów przekłada dekrety do zatwierdzenia Radzie Państwa.

4. Prezydent Rzeczypospolitej zarządza ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej dekretów z mocą ustawy, zatwierdzonych przez Radę Państwa i podpisanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej, Prezesa Rady Ministrów i właściwych ministrów.

5. Dekrety z mocą ustawy nieprzedłożone do zatwierdzenia na najbliższej sesji Sejmu albo których zatwierdzenia Sejm odmówił zwykłą większością tracą moc w dniu zamknięcia lub odroczenia sesji Sejmu, o czym Prezes Rady Ministrów podaje do wiadomości w drodze obwieszczenia, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 5. Prawo inicjatywy ustawodawczej przysługuje Rządowi, Sejmowi i Radzie Państwa.

Art. 6. Kadencja Sejmu Ustawodawczego trwa lat pięć, licząc od dnia otwarcia Sejmu.

Art. 7. 1. Prezydent Rzeczypospolitej zwołuje, otwiera, odracza i zamyka Sejm.

2. Prezydent Rzeczypospolitej zwołuje Sejm na zwyczajną sesję jesienną corocznie najpóźniej w październiku. Sesja jesienna nie może być zamknięta przed uchwaleniem ustaw o budżecie, narodowym planie gospodarczym i poborze rekruta, lub przed upływem dwóch miesięcy od jej zwołania.

3. Prezydent Rzeczypospolitej zwołuje Sejm na zwyczajną sesję wiosenną corocznie najpóźniej w kwietniu. Sesja wiosenna nie może być zamknięta przed powzięciem uchwały w sprawie udzielenia Rządowi absolutorium na podstawie wniosku Najwyższej Izby Kontroli lub przed upływem jednego miesiąca od jej zwołania.

4. Prezydent Rzeczypospolitej może w każdym czasie zwołać Sejm na sesję nadzwyczajną, a winien to uczynić w ciągu dwóch tygodni na żądanie jednej trzeciej części ustawowej liczby posłów.

Art. 8. Jeżeli Sejm w ciągu trzech miesięcy od przedłożenia mu przez Rząd projektów nie uchwali ustaw o budżecie, narodowym planie gospodarczym i poborze rekruta, Prezydent Rzeczypospolitej za zgodą Rady Państwa ogłosi te ustawy w brzmieniu projektów rządowych.

Art. 9. 1. Sejm wybiera ze swego grona Marszałka 3 wicemarszałków, sekretarzy i komisje.

2. Mandaty Marszałka i wicemarszałków trwają po rozwiązaniu Sejmu do czasu ukonstytuowania się nowego Sejmu.

3. Marszałek mianuje urzędników sejmowych, za których działania odpowiada przed Sejmem.

Art. 10. Posłowie składają na ręce Marszałka wobec Sejmu następujące ślubowanie:

„Ślubuję uroczyście jako poseł na Sejm Ustawodawczy według najlepszego rozumienia i zgodnie z sumieniem pracować dla dobra narodu polskiego, stać na straży jego praw demokratycznych i czynić wszystko w miarę sił i uzdolnień dla umocnienia niepodległości i pomyślnego rozwoju Rzeczypospolitej Polskiej".

Art. 11. Do posłów na Sejm Ustawodawczy stosuje się przepisy art. 21, 22 i 24 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r.

ROZDZIAŁ III.
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ.

Art. 12. Sejm wybiera Prezydenta Rzeczypospolitej na lat siedem bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej dwóch trzecich ustawowej liczby posłów.

Art. 13. Do sprawowania urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej stosuje się odpowiednio przepisy art. 40, 42, 43, 44, 45 ust. 1, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52 i 53 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r.

Art. 14. W razie opróżnienia urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej Sejm dokona niezwłocznie wyboru Prezydenta.

ROZDZIAŁ IV.
RADA PAŃSTWA.

Art. 15. 1. Do Rady Państwa wchodzą:
Prezydent Rzeczypospolitej jako przewodniczący,
Marszałek i wicemarszałkowie Sejmu Ustawodawczego,
Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

2. W czasie wojny do Rady Państwa wchodzi również Naczelny Dowódca Wojska Polskiego.

3. Na jednomyślny wniosek Rady Państwa Sejm może uzupełnić jej skład przez powołanie dalszych członków Rady Państwa w liczbie co najwyżej trzech.

Art. 16. Zakres działania Rady Państwa obejmuje:
a) sprawowanie zwierzchniego nadzoru nad terenowymi radami narodowymi w granicach uprawnień Krajowej Rady Narodowej i Prezydium Krajowej Rady Narodowej na zasadzie ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych,
b) zatwierdzanie dekretów z mocą ustawy, uchwalonych na podstawie pełnomocnictw, udzielonych Rządowi przez Sejm,
c) kompetencje Prezydium Krajowej Rady Narodowej, wynikające z obowiązującego ustawodawstwa,
d) podejmowanie uchwał w przedmiocie wprowadzenia stanu wyjątkowego lub wojennego (art. 19 ust. 2),
e) wyrażanie zgody na ogłoszenie ustaw o budżecie, narodowym planie gospodarczym i poborze rekruta w przypadkach przewidzianych w art. 8,
f) inicjatywę ustawodawczą,
g) rozpatrywanie sprawozdań Najwyższej Izby Kontroli.

ROZDZIAŁ V.
RZĄD RZECZYPOSPOLITEJ.

Art. 17. Na czele Rządu stoi Prezes Rady Ministrów, pod którego przewodnictwem ministrowie tworzą Radę Ministrów.

Art. 18. 1. Dla rozpatrzenia spraw wyjątkowej wagi na życzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Prezes Rady Ministrów zwołuje Radę Gabinetową.

2. Radę Gabinetową stanowi Rada Ministrów pod przewodnictwem Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 19. 1. Do Rady Ministrów i ministrów stosuje się odpowiednio przepisy art. 44, 45 ust. 1 i 2 oraz art. 56—63 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r.

2. Na wniosek Rady Ministrów Rada Państwa może wprowadzić stan wyjątkowy lub wojenny. Zarządzenie takie winno być przedłożone Sejmowi na najbliższym posiedzeniu do zatwierdzenia i traci moc w razie nieprzedłożenia lub odmowy zatwierdzenia przez Sejm.

ROZDZIAŁ VI.
NAJWYŻSZA IZBA KONTROLI.

Art. 20. 1. Najwyższa Izba Kontroli bada pod względem finansowym i gospodarczym działalność władz, instytucji i przedsiębiorstw państwowych.

2. Rada Państwa może zlecić Najwyższej Izbie Kontroli jednorazowe lub stałe kontrolowanie wszystkich lub niektórych jednostek samorządowych oraz związków lub instytucji, korzystających z pomocy Państwa lub wykonujących czynności zlecone w zakresie administracji publicznej.

Art. 21. 1. Sejm wybiera Prezesa Najwyższej Izby Kontroli.

2. Osobna ustawa określi organizację i sposób działania Najwyższej Izby Kontroli.

Art. 22. Najwyższa Izba Kontroli bada corocznie zamknięcia rachunków państwowych i przedkłada Sejmowi wniosek w przedmiocie udzielenia lub odmówienia Rządowi absolutorium.

Art. 23. Prezes Najwyższej Izby Kontroli bierze osobiście lub przez swego przedstawiciela udział w obradach Sejmu i ma prawo zabierania głosu we wszelkich sprawach, związanych ze sprawozdaniem z działalności Rządu i zamknięciem rachunków państwowych.

ROZDZIAŁ VII.
WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI.

Art. 24. 1. Wymiar sprawiedliwości w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej należy do sądów.

2. Sędziowie są w sprawowaniu swego urzędu sędziowskiego niezawiśli i podlegają tylko ustawom.

3. Sądy nie mają prawa badania ważności ustaw i dekretów z mocą ustawy należycie ogłoszonych.

Art. 25. 1. Ustawy określają ustrój i zakres właściwości sądów oraz sposób przejęcia przez sądownictwo powszechne całego wymiaru sprawiedliwości.

2. Ustawy określają prawa i obowiązki sędziów, sposób ich powoływania oraz ich uposażenie.

Art. 26. Osobna ustawa ustali tryb i zakres działania organów właściwych do orzekania o legalności aktów administracyjnych w zakresie administracji publicznej.

ROZDZIAŁ VIII.
PRZEPISY PRZEJŚCIOWE.

Art. 27. Osobna ustawa powoła organy właściwe do orzekania w sprawach, wynikających z odpowiedzialności konstytucyjnej ministrów oraz z odpowiedzialności Prezydenta Rzeczypospolitej, określonej w art. 51 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r.

Art. 28. Rząd złoży Sejmowi projekt budżetu, narodowego planu gospodarczego i ustawy o poborze rekruta na rok 1947 nie później niż w ciągu trzech miesięcy od dnia otwarcia Sejmu Ustawodawczego.

Art. 29. Rząd przedłoży Sejmowi Ustawodawczemu do zatwierdzenia najdalej w ciągu trzech miesięcy od dnia otwarcia Sejmu dekrety z mocą ustawy, ogłoszone po dniu 23 września 1946 r. Dekrety nie przedłożone do zatwierdzenia lub których zatwierdzenia Sejm odmówi zwykłą większością głosów tracą moc w dniu zamknięcia sesji, na której winny były być przedłożone, o czym Prezes Rady Ministrów poda do wiadomości w drodze obwieszczenia, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

ROZDZIAŁ IX.
PRZEPISY KOŃCOWE.

Art. 30. Do zmiany ustawy niniejszej wymagana jest większość dwóch trzecich ustawowej liczby posłów.

Art. 31. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

Art. 32. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
I Wiceprezes Rady Ministrów i Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
II Wiceprezes Rady Ministrów: Antoni Korzycki
Minister: Wincenty Rzymowski
Minister: Wincenty Baranowski
Minister Obrony Narodowej: Michał Żymierski, Marszałek Polski
Minister Administracji Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
Minister Spraw Zagranicznych: Zygmunt Modzelewski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego: Stanisław Radkiewicz
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Przemysłu: Hilary Minc
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Jan Dąb-Kocioł
Minister Aprowizacji i Handlu: Włodzimierz Lechowicz
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Kazimierz Rusinek
w/z Minister Oświaty: Halina Kuczkowska
Kierownik Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego: Ludwik Grosfeld
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
Minister Lasów: Bolesław Podedworny
Minister Komunikacji: Jan Rabanowski
Minister Poczt i Telegrafów: Józef Putek
Minister Zdrowia: Tadeusz Michejda
Minister Kultury i Sztuki: Stefan Dybowski
Kierownik Ministerstwa Informacji i Propagandy: Feliks Widy-Wirski

---

221.

Ustawa

z dnia 22 lutego 1947 r.

o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 20, Poz. 79, z dnia 25 lutego 1947 r.)

Art. 1. Upoważnia się Rząd do wydawania dekretów z mocą ustawy według zasad ustalonych w przepisach art. 4 ustawy konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 71) na okres od dnia zamknięcia sesji Sejmu Ustawodawczego, otwartej w dniu 4 lutego 1947 r., do dnia otwarcia następnej sesji Sejmu.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
I Wiceprezes Rady Ministrów i Minister Ziem Odzysk.: Władysław Gomułka
II Wiceprezes Rady Ministrów: Antoni Korzycki
Minister: Wincenty Rzymowski
Minister: Wincenty Baranowski
w/z Minister Obrony Narodowej: Piotr Jaroszewicz
Minister Adm. Publ.: Edward Osóbka-Morawski
Minister Spraw Zagranicznych: Zygmunt Modzelewski
Minister Bezpiecz. Publicznego: Stanisław Radkiewicz
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Przemysłu: Hilary Minc
Minister Roln. i Reform Rolnych: Jan Dąb-Kocioł
Minister Aprowizacji i Handlu: Włodzimierz Lechowicz
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Kazimierz Rusinek
w/z Minister Oświaty: Halina Kuczkowska
Kierownik Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego: Ludwik Grosfeld
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
Minister Leśnictwa: Bolesław Podedworny
Minister Komunikacji: Jan Rabanowski
Minister Poczt i Telegrafów: Józef Putek
Minister Zdrowia: Tadeusz Michejda
w/z Minister Kultury i Sztuki: Leon Kruczkowski
Kierownik Ministerstwa Informacji i Propagandy: Feliks Widy-Wirski

---

222.

DEKRET

z dnia 28 stycznia 1947 r.

o zmianie dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 74 z dnia 22 lutego 1947 r).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14) wprowadza się zmiany następujące:

1) Art. 1 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Obowiązkowi podatkowemu podlegają osoby fizyczne, prawne oraz spadki nieobjęte".

2) Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. (1) Podatnicy poza wymienionymi w ust. (2) podlegają opodatkowaniu według przepisów działu II.

(2) Przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym podlegają opodatkowaniu według przepisów działu IV.

(3) Upoważnia się Ministra Skarbu do wyłączania w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i właściwym ministrem spod działania przepisu ust. (2) i pociągania do obowiązku podatkowego według przepisów działu II całych grup bądź poszczególnych przedsiębiorstw państwowych oraz przedsiębiorstw i majątków pozostających pod zarządem państwowym.

(4) Upoważnia się Ministra Skarbu do pociągania w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i właściwym ministrem do obowiązku podatkowego według przepisów działu IV przedsiębiorstw państwowych mających formę prawną spółek handlowych oraz przedsiębiorstw o kapitale mieszanym: państwowym, spółdzielczym i związków samorządu terytorialnego na wniosek organu zarządzającego tymi przedsiębiorstwami, powzięty na skutek uchwały organu stanowiącego".

3) Art. 3 ust. (4) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) spadki nieobjęte po osobach wymienionych w punkcie poprzednim".

4) Art. 3 ust. (4) pkt 4) otrzymuje brzmienie:

„4) przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowym".

5) W art. 3 ust. (5) pkt 1 wyrazy „spadki wakujące (nieobjęte)" zastępuje się wyrazami „spadki nieobjęte".

6) W art. 5 wyrazy „spadków wakujących (nieobjętych)" zastępuje się wyrazami „spadków nieobjętych".

7) Art. 6 pkt 4) otrzymuje brzmienie:

„4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione, bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika, na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związków samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia".

8) W art. 8 wprowadza się zmiany następujące:

a) ust. (2) pkt 6) otrzymuje brzmienie:

„6) sprzedaż przedmiotów i praw majątkowych wymienionych w ust. (4)".

b) dotychczasowy ust. (4) oznacza się jako ust. (7) oraz dodaje się nowe ustępy (4), (5) i (6) w brzmieniu:

„(4) Źródłem przychodów w rozumieniu art. 8 ust. (2) pkt 6) jest sprzedaż:

a) nieruchomości gruntowych i budynkowych bądź ich części, z wyjątkiem gospodarstw rolnych,

b) przedsiębiorstw bądź ich części,

c) udziałów w spółkach z wyjątkiem akcyj,

d) innych przedmiotów majątkowych, jeżeli sprzedaż ma charakter transakcji spekulacyjnej,

e) praw majątkowych a w szczególności praw patentowych z wyjątkiem sprzedaży wynalazków własnych, specjalnych metod produkcji, rent wszelkiego rodzaju, prawa użytkowania i używania z wyjątkiem prawa użytkowania gospodarstw rolnych, praw autorskich i innych.

(5) Sprzedaż przedmiotów i praw majątkowych uzyskanych przez podatnika w drodze spadku, zapisu, darowizny lub wyposażenia nie stanowi źródła przychodów.

(6) Nadwyżką ze sprzedaży przedmiotów i praw majątkowych jest różnica między ceną uzyskaną ze sprzedaży tych przedmiotów i praw majątkowych a kosztem ich nabycia lub wytworzenia zmniejszona o wartość poczynionych nakładów w czasie posiadania przedmiotów i praw majątkowych trwale zwiększających lub ulepszających ich substancję oraz o koszty sprzedaży a zwiększona o wartość dokonanych odpisów na zużycie".

9) Art. 10. ust. (1) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) straty częściowe lub całkowite na przedmiotach majątkowych, które służą do osiągnięcia, zachowania lub zabezpieczenia przychodów i podlegają zużyciu; straty te są potrącalne w udowodnionej wysokości, niepokrytej sumą ubezpieczeniową i odpisami z tytułu zużycia i tylko z przychodów tego roku, w którym strata rzeczywiście nastąpiła; potrącanie takich strat z przychodów następnych lat nie jest dopuszczalne; straty w majątku podatnika służącym do osiągnięcia, zachowania lub zabezpieczenia przychodów, lecz niepodlegającym zużyciu, np. w gotowiźnie, zapasach towarów, surowców, wyrobów gotowych itp. mogą być w całości lub części uznane za koszty uzyskania przychodów z poszczególnego źródła, jeżeli rozmiar straty istotnie osłabia zdolność gospodarczą podatnika".

10) W art. 10 ust. (2) wyrazy „5000 zł" zastępuje się wyrazami „10000 zł".

11) Art. 11 pkt 7) otrzymuje brzmienie:

„7) wydatków na podatek dochodowy, nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego, podatek od spadków i darowizn, daninę narodową na zagospodarowanie Ziem Odzyskanych i innych podatków osobistych wraz z należnościami ubocznymi i kosztami egzekucyjnymi".

12) W art. 12 ust. (1) pkt (2) wyrazy „3000 zł" zastępuje się wyrazami „8000 zł".

13) W art. 13 pkt 6) otrzymuje brzmienie:

„6) nadzwyczajne przychody w postaci spadków, zapisów, darowizn i wyposażenia".

14) Art. 14 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Opodatkowaniu podlega dochód (art. 7) przekraczający 72.000 zł, a osiągnięty w ciągu roku podatkowego."

15) Art. 14 ust. (3) otrzymuje brzmienie:

„(3) Jeżeli okres rachunkowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym, opodatkowaniu podlega dochód osiągnięty w okresie rachunkowym. Okres rachunkowy powinien w zasadzie obejmować 12 miesięcy, jednak w przypadku założenia przedsiębiorstwa, zaprowadzenia ksiąg handlowych oraz gospodarczo uzasadnionego przejścia przy księgach handlowych z roku kalendarzowego na rok rachunkowy nie pokrywający się z rokiem kalendarzowym lub odwrotnie, w wyniku czego okres rachunkowy obejmuje mniej lub więcej niż 12 miesięcy, dochód osiągnięty w okresie rachunkowym podlega opodatkowaniu według tej stopy podatku ze skali art. 18, jaka przypada od dochodu osiągniętego w tym okresie rachunkowym".

16) W art. 15 wprowadza się zmiany następujące:

a) ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Dochody małżonków opodatkowuje się łącznie. Wymiaru podatku dokonuje się na imię obojga małżonków".

b) dotychczasowy ust. (2) oznacza się jako ust. (3) oraz dodaje się nowy ustęp (2) w brzmieniu:

„(2) Przepisu ust. (1) nie stosuje się do małżonków, co do których istnieje prawomocne orzeczenie sądowe o rozłączeniu".

17) Art. 18 ust. 1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek wymierza się według następującej skali:

Stopień dochodu	Kwota dochodu złotych		Stopa podatku %
	ponad	do	
1	72.000	80.000	2
2	80.000	90.000	2,5
3	90.000	100.000	3
4	100.000	110.000	3,5
5	110.000	120.000	4
6	120.000	130.000	4,5
7	130.000	140.000	5
8	140.000	150.000	6
9	150.000	170.000	7
10	170.000	190.000	8
11	190.000	210.000	9
12	210,000	230.000	10
13	230.000	250.000	11
14	250.000	300.000	13
15	300.000	350.000	15
16	350.000	400.000	17
17	400.000	450.000	19
18	450.000	500.000	21
19	500.000	600.000	23
20	600.000	700.000	25
21	700.000	800.000	27
22	800.000	900.000	29
23	900.000	1.000.000	31
24	1.000.000	1.200.000	33
25	1.200.000	1.400.000	35
26	1.400.000	1.600.000	37
27	1.600.000	1.800.000	39
28	1.800.000	2.400.000	41
29	2.400.000	3.000.000	43
30	3.000.000	3.600.000	45
31	3.600.000	4.200.000	47
32	4.200.000	—	50

18) W art. 18 dotychczasowe ust. (2) i (3) oznacza się jako ust. (3) i (4) oraz dodaje się nowy ust. 2) w brzmieniu:

„(2) Dla ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku dochód zaokrągla się do pełnych dziesiątków złotych w dół, podatek zaś do pełnych złotych w dół".

19) Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek o 25% niższy od podatku przypadającego według skali z art. 18 ust. (1), jednak nieprzekraczający 33⅓% dochodu opłacają:

1) spółdzielnie należące do związku rewizyjnego z wyjątkiem spółdzielni kredytowych, poza wymienionymi w pkt 2);

2) spółdzielnie kredytowe w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321) należące do związku rewizyjnego spółdzielni i odpowiadające następującym warunkom:

a) za podstawowy przedmiot przedsiębiorstwa mają udzielanie pożyczek i przyjmowanie wkładów;

b) udzielają pożyczek wyłącznie członkom do wysokości ustalonej przez Ministra Skarbu;

c) odbiór wpłat na rachunek członków i osób trzecich ograniczają do inkasa weksli i dokumentów;

d) czynności bankowe ograniczają do zakresu przewidzianego w art. 91 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321); warunkowi temu nie uchybia prowadzenie — za osobnym zezwoleniem Ministra Skarbu — kupna i sprzedaży walut obcych;

e) osiągają z tytułu pobieranych procentów od pożyczek i od sum, lokowanych w związkowej centrali finansowej, przychód stanowiący co najmniej ⅔ ogólnego przychodu, uzyskanego w roku obrachunkowym.

3) Komunalne Kasy Oszczędności działające na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860), które udzielają pożyczek do wysokości ustalonej przez Ministra Skarbu, przy zachowaniu warunków przewidzianych w pkt 2) lit. a) i e);

4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem związków samorządu terytorialnego.

(2) Ulga, o której mowa w ust. (1), nie przysługuje spółdzielniom wymienionym w pkt 1) i 2) tego ustępu, co do których związek rewizyjny lub Państwowa Rada Spółdzielcza stwierdziła, że działalność spółdzielni jest niezgodna z zasadami ruchu spółdzielczego; ulga ta nie przysługuje, poczynając od dnia, od którego według orzeczenia związku rewizyjnego lub Państwowej Rady Spółdzielczej działalność spółdzielni nie była zgodna z zasadami ruchu spółdzielczego".

20) Art. 21 ust. (2), (3) i (4) otrzymują brzmienie:

„(2) Zniżka, o której mowa w ust. (1), odnosi się tylko do tych podatników, których dochód nie przekracza 240.000 zł rocznie z wyłączeniem podatników podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu.

(3) Za dzieci uważa się dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione i pasierbów do lat 18, jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub w podatku od wynagrodzeń.

(4) Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze do ukończenia przez nie 24 lat życia, jeżeli pobierają one naukę lub odbywają praktykę zawodową i jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub w podatku od wynagrodzeń".

21) Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek obliczony według skali z art. 18 ust. (1) podwyższa się:

1) o 20% dla podatników w wieku ponad 21 lat, nieżonatych lub niezamężnych, nie mających na utrzymaniu dzieci i osiągających dochód ponad 120.000 zł rocznie;

2) o 10% dla podatników żonatych lub zamężnych od lat przeszło dwóch, lecz nie mających na utrzymaniu dzieci, jeżeli podatnicy ci osiągają dochód ponad 160.000 zł rocznie.

(2) Przepisu ust. (1) nie stosuje się, gdy osoby wymienione w tym ustępie miały na utrzymaniu dzieci co najmniej przez okres 10 lat".

22) W art. 24 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia w drodze rozporządzeń obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy oraz przedpłat na poczet tych zaliczek dla wszystkich lub niektórych grup podatników. Rozporządzenia te określą sposób obliczania zaliczek i terminy ich płatności oraz podstawę ustalania wysokości przedpłat na zaliczki, termin i tryb ich uiszczania".

23) Skreśla się Dział III (art. 26—30).

24) Art. 31 otrzymuje brzmienie:

„(1) Przedsiębiorstwa państwowe opłacają podatek w wysokości określonej dekretem z dnia 4 czerwca 1946 r. o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 216).

(2) Podatek nie może być w każdym razie niższy niż:

a) 10% przy dochodzie rocznym, przekraczającym 230.000 zł;

kraczającym 230.000 zł, a to według skali art. 18

b) 2% — 10% przy dochodzie rocznym nieprzekraczającym 230.000 zł, a to według skali art. 18 ust. (1).

(3) Do przedsiębiorstw i majątków pozostających pod zarządem państwowym mają odpowiednie zastosowanie przepisy dekretu z dnia 4 czerwca 1946 r. o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 216).

(4) Do przedsiębiorstw państwowych mających formę prawną spółek handlowych oraz przedsiębiorstw o kapitale mieszanym: państwowym, spółdzielczym i związków samorządu terytorialnego, pociągniętych do obowiązku podatkowego według przepisów Działu IV na podstawie upoważnienia z art. 2 ust. (4) mają odpowie-

dnie zastosowanie przepisy dekretu z dnia 4 czerwca 1946 r. o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 216)".

25) Skreśla się art. 33, 34 i 36 ust. (3).

Art. 2. 1 Przepisy dekretu niniejszego stosuje się do dochodów osiągniętych od dnia 1 stycznia 1947 r. oraz do nadwyżek osiągniętych w roku 1946/47 przez podatników prowadzących księgi handlowe, gdy przyjęty przez nich rok rachunkowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym z wyjątkiem przepisu art. 1 pkt 11), który stosuje się do dochodów osiągniętych w roku podatkowym 1946.

2. Upoważnia się Ministra Skarbu do zastosowania całości lub niektórych przepisów niniejszego dekretu do dochodów osiągniętych w roku podatkowym 1946 przez przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14) z uwzględnieniem zmian wynikających z dekretu niniejszego i zastosowaniem nowej numeracji działów, artykułów i ustępów.

Art. 4 Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

223.
DEKRET
z dnia 27 marca 1947 r.
o zmianach organizacji i zakresie działania naczelnych władz administracyjnych.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 130, z dnia 31. marca 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 71) i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Przekształca się urząd Ministra Przemysłu w urząd Ministra Przemysłu i Handlu.

2. Sprawy zastrzeżone w dotychczasowych przepisach prawnych właściwości Ministra Przemysłu, Ministra Aprowizacji i Handlu oraz Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego, a należące w myśl art. 2 do zakresu działania Ministra Przemysłu i Handlu, przechodzą do zakresu działania Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 2. Do zakresu działania Ministra Przemysłu i Handlu należą:

1) sprawy polityki przemysłowej i polityki handlu wewnętrznego, a sprawy polityki handlu zagranicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych;
2) sprawy państwowego przemysłu i handlu z wyłączeniem spraw zastrzeżonych innym ministrom na mocy przepisów specjalnych;
3) sprawy handlu zagranicznego, a w szczególności:
   a) prowadzenie rokowań przy zawieraniu umów handlowych oraz nadzór nad ich wykonaniem przy udziale Ministra Spraw Zagranicznych i przy współudziale innych władz zainteresowanych;
   b) regulowanie obrotu towarowego między Polską a zagranicą;
   c) wyznaczanie radców handlowych, attachés handlowych, wyznaczanie i wysyłanie przedstawicieli w sprawach handlu zagranicznego, w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych;
4) sprawy administracji przemysłowej;
5) sprawy górnicze i administracji górniczej oraz służba geologiczna;
6) nadzór nad organizacjami i zrzeszeniami przemysłowymi, rzemieślniczymi i handlowymi oraz nad samorządem gospodarczym przemysłu, handlu i rzemiosła;
7) sprawy nadzoru nad urządzeniami wymagającymi dozoru przemysłowo-technicznego, sprawy probiercze oraz kontroli miar;
8) sprawy ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych;
9) sprawy przemysłowego i handlowego szkolenia zawodowego przy współudziale władz zainteresowanych;
10) inne sprawy przekazane właściwości Ministra Przemysłu i Handlu w drodze przepisów szczególnych.

Art. 3. 1. Przekształca się urząd Ministra Aprowizacji i Handlu w urząd Ministra Aprowizacji.

2. Sprawy zastrzeżone w dotychczasowych przepisach prawnych właściwości Ministra Aprowizacji i Handlu, a należące w myśl art. 4 do zakresu działania Ministra Aprowizacji, przechodzą do zakresu działania Ministra Aprowizacji.

Art. 4. Do zakresu działania Ministra Aprowizacji należy piecza nad należytym zaopatrywaniem ludności w środki żywnościowe i inne artykuły powszedniego użytku, a w szczególności:

1) sprawy zabezpieczania dla celów zaopatrywania ludności środków żywnościowych i innych artykułów powszedniego użytku;
2) sprawy zasad dysponowania zapasami środków żywnościowych i innych artykułów powszedniego użytku;
3) sprawy normowania spożycia środków żywnościowych oraz reglamentowanych artykułów powszedniego użytku;
4) sprawy polityki cen i kosztów reglamentowanych środków żywności i artykułów powszedniego użytku;
5) sprawy zasad rozdziału reglamentowanych środków żywności i artykułów powszedniego użytku;
6) opracowywanie zasad racjonalnego żywienia i propagowanie tych zasad w porozumieniu z innymi zainteresowanymi władzami;
7) inne sprawy przekazane właściwości Ministra Aprowizacji w drodze przepisów szczególnych.

Art. 5. 1. Przekształca się urząd Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego w urząd Ministra Żeglugi.

2. Sprawy zastrzeżone w dotychczasowych przepisach prawnych właściwości Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego, a należące w myśl art. 6 do zakresu działania Ministra Żeglugi, przechodzą do zakresu działania Ministra Żeglugi.

Art. 6. 1. Do zakresu działania Ministra Żeglugi należą sprawy polityki morskiej, a w szczególności:

1) sprawy żeglugi morskiej;
2) sprawy administracji morskiej;
3) sprawy portów i przystani morskich, jak również urządzeń portowych i nabrzeża morskiego;
4) sprawy przeładunku portowego;
5) sprawy nadzoru nad urządzeniami żeglugi, portów i rybołóstwa wymagającymi dozoru technicznego;
6) sprawy rybołóstwa morskiego;
7) sprawy przemysłu okrętowego, morskiej floty handlowej i rybackiej;
8) sprawy przedsiębiorstw żeglugowych, portowych i połowów morskich oraz przedsiębiorstw usługowych związanych bezpośrednio z żeglugą i rybołóstwem morskim; §
9) wyznaczanie i wysyłanie zagranicę przedstawicieli w sprawach, które wchodzą w zakres działania Ministra Żeglugi oraz zawieranie umów międzynarodowych w tych sprawach:
10) sprawy morskiego szkolenia zawodowego przy współudziale władz zainteresowanych;

11) inne sprawy przekazane właściwości Ministra Żeglugi w drodze przepisów szczególnych.

2. Sprawy wymienione w ust. 1 pkt 9) Minister Żeglugi wykonuje przy udziale Ministra Spraw Zagranicznych.

Art. 7. Sprawy zastrzeżone właściwości Prezesa Rady Ministrów w przepisach dotyczących miernictwa i pomiarów kraju przechodzą do zakresu działania Ministra Odbudowy.

Art. 8. Sprawy zastrzeżone właściwości Prezesa Rady Ministrów w przepisach dotyczących mienia poniemieckiego i opuszczonego oraz urzędów likwidacyjnych przechodzą do zakresu działania Ministra Skarbu.

Art. 9. 1. Sprawy zastrzeżone właściwości Prezesa Rady Ministrów w przepisach dotyczących statystyki państwowej i Głównego Urzędu Statystycznego z wyjątkiem wyszczególnionych niżej przechodzą do zakresu działania Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

2. Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego mianuje Prezydent Rzczypospolitej na wniosek Prezesa Rady Ministrów przedstawiony przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania. Wiceprezesów Głównego Urzędu Statystycznego mianuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego przedstawiony przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

3. Rozporządzenia w sprawie wykonania dekretu z dnia 31 lipca 1946 r. o organizacji statystyki państwowej i o Głównym Urzędzie Statystycznym (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 239) wydaje Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

4. Statut organizacyjny Głównego Urzędu Statystycznego nadaje Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego przedstawiony przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 10. Sprawy Instytutu Gospodarstwa Narodowego zastrzeżone właściwości Prezesa Rady Ministrów przechodzą do zakresu działania Prezesa Centralnego Urzędu Planowania z wyjątkiem spraw zastrzeżonych właściwości Prezesa Rady Ministrów w art. 4, 6 i 7 dekretu z dnia 22 lutego 1946 r. o utworzeniu i zakresie działania Instytutu Gospodarstwa Narodowego (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 66).

Art. 11. Urzędnicy i niżsi funkcjonariusze państwowi oraz pracownicy kontraktowi zatrudnieni w działach służby, które na mocy niniejszego dekretu zostają przekazane do zakresu działania innego ministra, przechodzą z dniem wejścia w życie dekretu na służbę w odpowiednich działach zarządu państwowego.

Art. 12. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu traci moc obowiązującą dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o utworzeniu i zakresie działania Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 13).

Art. 13. 1. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Przemysłu i Handlu, Żeglugi, Aprowizacji, Spraw Zagranicznych, Odbudowy i Skarbu, każdemu w jego zakresie działania.

2. W wykonaniu niniejszego dekretu Rada Ministrów w razie potrzeby wyda w formie uchwały dalsze szczegółowe postanowienia o podziale zakresu działania między zainteresowane ministerstwa i urzędy.

Art. 14. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Przemysłu: Hilary Minc
w/z Kierownik Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagr.: Karol Petrusewicz
Minister Aprowizacji i Handlu: Włodzimierz Lechowicz
Minister Spraw Zagranicznych: Zygmunt Modzelewski
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

224.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 marca 1947 r.

w sprawie wykonania dekretu o podatku dochodowym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 136 z dnia 31 marca 1947 r.).

Na podstawie art. 8 ust. (3) i (7), art. 10 ust. (1) pkt 1), art. 11 pkt 5) i 9), art. 13 pkt 10) i art. 30 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99);

b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99).

Do art. 1 ust. (2).

§ 2. Za państwowe lub samorządowe przedsiębiorstwo, podlegające oddzielnie obowiązkowi podatkowemu mimo braku odrębnej osobowości prawnej, uważa się zespół urządzeń o wspólnych założeniach gospodarczych objętych jedną rachunkowością i jednym bilansem.

Do art. 3 ust. (4) pkt 1)

§ 3. 1. Osoby fizyczne przybyłe do Rzeczypospolitej na pobyt czasowy, z góry przewidziany na okres dłuższy niż sześć miesięcy, podlegają nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu.

2. Przy ocenie obowiązku podatkowego osób fizycznych mających na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu oraz osób przybyłych na pobyt czasowy, z góry przewidziany na okres dłuższy niż sześć miesięcy, jest rzeczą obojętną, czy dana osoba przebywa w jednej miejscowości, czy też kolejno w różnych miejscowościach. Chwilowe przerwy w pobycie, spowodowane przemijającą nieobecnością, pozostają bez wpływu na obowiązek podatkowy.

Do art. 3 ust. (4) pkt 2).

§ 4. Rozmiar obowiązku podatkowego spadków nieobjętych określa się według rozmiaru obowiązku podatkowego spadkodawcy.

Do art. 3 ust. (4) pkt 3).

§ 5. Siedzibę osoby prawnej określa jej statut lub też inny akt prawny, na którym osoba prawna opiera swoje istnienie; jeżeli statut lub akt tego nie określa, siedzibą osoby prawnej jest siedziba zarządu osoby prawnej.

Do art. 3 ust. (5) pkt 1) lit. b)

§ 6. Za wykonywanie świadczeń rzeczy lub usług, podlegających podatkowi obrotowemu, uważa się również udział w spółkach jawnych, w spółkach komandytowych oraz udział w przedsiębiorstwach w charakterze cichego spólnika, jeżeli spółka lub przedsiębiorstwo wykonuje świadczenia podlegające podatkowi obrotowemu.

Do art. 5.

§ 7. 1. Przepisy art. 5 dekretu mają zastosowanie w przypadku, gdy umowa między Państwem Polskim a innym państwem o zapobieżeniu podwójnemu opodatkowaniu nie zawiera odmiennych przepisów.

2. Podatnik, żądający na zasadzie art. 5 dekretu wyłączenia od opodatkowania dochodów osiąganych za granicą, obowiązany jest przed uprawomocnieniem się wymiaru podatku udowodnić, że dochody te podlegają za granicą podatkowi tego samego rodzaju. Dochody powyższe wyłącza właściwa władza podatkowa z podstawy opodatkowania po stwierdzeniu, że państwo obce postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów, płynących ze źródeł znajdujących się na obszarze Państwa.

Do art. 6 pkt 2).

§ 8. 1. Wolne od podatku są:

a) przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym prowadzone wyłącznie na potrzeby administracji państwowej;

b) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem związków samorządu terytorialnego prowadzone wyłącznie na potrzeby administracji związków samorządu terytorialnego.

2. Za prowadzone wyłącznie na potrzeby administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego uważa się te przedsiębiorstwa państwowe albo związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym albo związków samorządu terytorialnego, których działalność przeznaczona jest wyłącznie na zaspakajanie potrzeb administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego. Za działalność taką uważa się np.: produkcję i dostawę wyłącznie na rzecz władz administracji państwowej lub związków samorządu terytorialnego urządzeń biurowych maszyn do pisania, maszyn do liczenia, książek, pism, druków, materiałów, pisemnych itp.

3. W przypadkach, gdy przedsiębiorstwa państwowe lub związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego choćby częściowo prowadzone są nie na potrzeby administracji państwowej lub związków samorządu terytorialnego, podlegają one obowiązkowi podatkowemu od całości dochodu, a więc i od tej części dochodu, jaką uzyskały z działalności przeznaczonej na potrzeby administracji państwowej lub związków samorządu terytorialnego.

Do art. 6 pkt 6).

§ 9. 1. Jeżeli osoby prawne, wymienione w art. 6 pkt 6), wśród źródeł przychodów posiadają również przedsiębiorstwa obliczone na zysk, podlegają opodatkowaniu od nadwyżek uzyskanych z przedsiębiorstw, chociażby nadwyżki te łącznie z nadwyżkami z innych źródeł przychodów były zgodnie ze statutem w całości obracane na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, wyznaniowe, opieki społecznej i dobroczynne; ewentualnie poniesione niedobory z innych źródeł przychodów nie podlegają potrąceniu od sumy nadwyżek z przedsiębiorstw.

2. Dochody uzyskane z innych źródeł niż z przedsiębiorstw podlegają opodatkowaniu w całości, jeżeli obracane są choćby częściowo na inne cele niż wymienione w art. 6 pkt 6).

3. Nie uważa się za przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 6 pkt 6) sporadycznie urządzanych imprez o charakterze rozrywkowym, widowiskowym, sportowym itp., chociażby te imprezy były przedsięwzięte dla zysku.

Do art. 6 pkt 7).

§ 10. Związki zawodowe, które choćby częściowo obracają dochody na cele inne aniżeli przewidziane w statucie, podlegają obowiązkowi podatkowemu od całości dochodu.

Do art. 6 pkt 8).

§ 11. 1. Za osoby podlegające podatkowi gruntowemu uważa się osoby, na których ciąży obowiązek podatkowy w zakresie tego podatku zgodnie z art. 5 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

2. W przypadku łącznego opodatkowania na podstawie art. 15 dekretu przy ocenie obowiązku podatkowego bierze się również pod uwagę źródła przychodów należące do drugiego małżonka lub krewnych zstępnych, których dochody podlegają doliczeniu do dochodu podatnika.

3. Jeżeli osoby podlegające podatkowi gruntowemu podlegają obowiązkowi podatkowemu w podatku dochodowym na skutek osiągania dochodu także z innych źródeł przychodów wymienionych w art. 8 ust. (2) pkt 2—7), obowiązek ten rozciąga się również na dochód z gospodarstwa rolnego, z którego nadwyżka w wysokości określonej w § 17 ust. 1 podlega doliczeniu do sumy nadwyżek z pozostałych źródeł przychodów.

4. W przypadku doliczenia nadwyżki z gospodarstwa rolnego do sumy nadwyżek z innych źródeł przychodów, od kwoty podatku dochodowego obliczonego od dochodu według skali z art. 18 potrąca się 25% kwoty wymierzonego podatku gruntowego, z zastrzeżeniem, że po potrąceniu podatku gruntowego nie może pozostać niższa kwota podatku dochodowego, aniżeli wynosi podatek dochodowy przypadający stosunkowo na dochód z innych źródeł przychodów.

Przykłady:

I.	nadwyżka z przedsiębiorstwa . . .	500.000 zł
	nadwyżka z gospodarstwa rolnego: (przychód przyjęty za podstawę przy wymiarze podatku gruntowego dla gospodarstwa o obszarze 20 ha — 240.000 zł — nadwyżka 25% przychodu) . . .	60.000 „
		560.000 zł
	Podatek dochodowy (23%)	128.800 zł
	potrąca się 25% wymierzonego podatku gruntowego (podatek gruntowy 19.200 zł z czego 25%) -	4.800 „
	pozostaje podatku dochodowego . . .	124.000 zł
II.	nadwyżka z przedsiębiorstwa . . .	80.000 zł
	nadwyżka z gospodarstwa rolnego (jak w przykładzie I)	60.000 „
		140.000 zł
	Podatek dochodowy 5%	7.000 „

Po potrąceniu 25% wymierzonego podatku gruntowego tj. 4.800 zł pozostałoby 2.200 zł, a więc mniej niż przypada stosunkowo podatku dochodowego na nadwyżkę z przedsiębiorstwa, którą to sumę oblicza się według wzoru 140.000 : 7.000 = 80.000 : x, przy czym x oznacza podatek dochodowy przypadający stosunkowo na nadwyżkę z przedsiębiorstwa: x równa się 4.000 zł, przeto podatek dochodowy wynosi 4.000 zł.

Do art. 7 ust. (2).

§ 12. Nadwyżkę lub niedobór ustala się osobno z każdego źródła przychodów podlegającego opodatkowaniu. Po ustaleniu nadwyżki lub niedoboru z każdego źródła przychodów sumuje się nadwyżki z tych źródeł, które dały nadwyżki oraz sumuje się niedobory z tych źródeł, które dały niedobory i po potrąceniu sumy niedoborów otrzymuje się ogólną nadwyżkę lub ogólny niedobór. Potrąceniu od sumy nadwyżek podlegają jedynie niedobory poniesione w danym roku podatkowym. Niedoborów ze źródeł przychodów, z których dochód jest wolny od podatku i niedoborów ze sprzedaży przedmiotów i praw majątkowych nie bierze się pod uwagę przy ustalaniu sumy nadwyżek.

Do art. 8 ust. (2) pkt 1).

§ 13. 1. Za gospodarstwo rolne uważa się gospodarstwo rolne w rozumieniu art. 4 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

2. W przypadku łącznego opodatkowania na podstawie art. 15 gospodarstwo rolne, stanowiące własność drugiego małżonka lub krewnych zstępnych, których dochody na podstawie art. 15 podlegają doliczeniu do dochodu podatnika, stanowi źródło przychodów, choćby ten małżonek lub krewny zstępny nie posiadał poza nim innych źródeł przychodów.

Do art. 8 ust. (2) pkt 2).

§ 14. Za inne nieruchomości uważa się nieruchomości podlegające podatkowi od nieruchomości na podstawie art. 15 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

Do art. 8 ust. (2) pkt 6) i ust. (7).

§ 15. Sprzedaży przedmiotów, które służą do osobistego lub domowego użytku podatnika, oraz dzieł sztuki, książek, pamiątek historycznych itp. gromadzonych nie zawodowo i nie w celu osiągnięcia zysku nie uważa się za źródło przychodów.

§ 16. 1. Wartość przedmiotów i praw majątkowych stanowiących własność podatnika przed dniem 1 września 1939 r., jak również wartość poczynionych do tego czasu nakładów przyjąć należy w wysokości pięćdziesięciokrotnej ceny kupna lub wytworzenia.

2. Cenę kupna lub wytworzenia nie wyrażoną w walucie obiegowej z dnia 31 sierpnia 1939 r. należy przeliczyć na tę walutę według relacji obowiązującej w tej dacie.

3. Jeżeli nie można ustalić ceny kupna lub wytworzenia, wartość przedmiotów i praw majątkowych przyjąć należy w tej wysokości, jaką posiadały w dniu 31 sierpnia 1939 r. z zastosowaniem do niej mnożnika 50. Wartość tę ustala władza podatkowa po zasięgnięciu opinii biegłych.

4. Wartość przedmiotów i praw majątkowych nabytych lub wytworzonych przez podatnika po dniu 31 sierpnia 1939 r. stanowi rzeczywista cena kupna lub wytworzenia: jeżeli nie była ona wyrażona w złotych, należy przeliczyć ją na złote według relacji obowiązującej. Jeżeli ceny kupna lub wytworzenia nie można ustalić, należy przyjąć tę wartość przedmiotów i praw majątkowych, jaką one posiadały w dniu nabycia lub wytworzenia. Wartość tę ustala władza podatkowa po zasięgnięciu opinii biegłych.

Do art. 8 ust. (3).

§ 17. 1. Nadwyżkę z gospodarstwa rolnego przyjmuje się w wysokości 25% przychodu przyjętego za podstawę opodatkowania przy wymiarze podatku gruntowego.

2. Jeżeli gospodarstwo rolne jest użytkowane przez osobę, na której nie ciąży obowiązek podatkowy w zakresie podatku gruntowego, wówczas nadwyżkę z gospodarstwa rolnego przyjmuje się w wysokości 20% przychodu, jaki został przyjęty za podstawę opodatkowania przy wymiarze podatku gruntowego dla tego gospodarstwa. W tym przypadku przy wymiarze podatku dochodowego nie stosuje się przepisu § 11 ust. 4.

Do art. 9.

§ 18. 1. Za przychód z budynków wynajętych uważa się rzeczywiście osiągnięty w roku podatkowym czynsz najmu za domy, łącznie z wynagrodzeniem za dodane ruchomości, podwórza, składy, place, ogrody itp., oraz wynagrodzenie za używanie urządzonej przez właściciela domu instalacji gazu, wodociągu, windy i innych urządzeń.

2. Do czynszu najmu należy doliczyć wartość pieniężną świadczeń ubocznych, obciążających najemcę na korzyść wynajmującego, jak również wartość pieniężną wszelkich korzyści zastrzeżonych wynajmującemu.

3. Za przychód z budynków, zajmowanych lub używanych w całości lub w części przez samego właściciela lub członków jego rodziny, albo odstąpionych bezpłatnie do używania innym osobom — uważa się wartość czynszową, ustaloną w wysokości czynszu, jakiby został uzyskany w razie wynajęcia w roku podatkowym.

4. Przy ustalaniu wartości czynszowej należy uwzględnić również należące do budynków podwórza, ogrody domowe, parki itd.

5. Ustalenia wartości czynszowej dokonuje się przez porównanie z rzeczywistym czynszem najmu lokali lub pomieszczeń podobnego rodzaju w tej samej miejscowości.

6. Jeżeli właściciel używa budynku lub części tegoż wyłącznie do celów własnego przedsiębiorstwa, nie należy brać w rachubę wartości czynszowej ani przy obliczaniu przychodu, ani przy obliczaniu odnośnych kosztów produkcji.

7. Z budynków lub ich części, które właściciel oddał bezpłatnie do użytku na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, wyznaniowe, opieki społecznej i dobroczynne, nie przyjmuje się ani wartości czynszowej ani kosztów poniesionych z tytułu posiadania tego rodzaju budynków.

§ 19. 1. Za przychody z kapitałów pieniężnych uważa się:

a) odsetki od pożyczek, wkładów, rachunków bieżących i innych podobnych lokat kapitałów pieniężnych, odsetki od narosłych odsetek i od innych nieotrzymanych w terminie sum, odszkodowania umowne za niezwrócony w terminie kapitał lub niezapłacone w terminie odsetki;

b) odsetki od wszelkiego rodzaju papierów procentowych państwowych, publicznych i prywatnych, chociażby te papiery były uwolnione od opłaty podatków innego rodzaju;

c) dywidendy i inne zyski z udziałów otrzymane z tytułu uczestnictwa w spółkach akcyjnych, spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielniach, towarzystwach kredytowych, jeżeli siedziba osoby prawnej znajduje się za granicą.

2. Odsetki, zawarte w wierzytelnościach wekslowych lub innych nieoprocentowanych zobowiązaniach pieniężnych, które jednak mają być zwrócone w sumie przewyższającej pierwotną sumę kapitału, dolicza się do przychodu tego roku, w którym je razem z kapitałem odebrano.

3. Za przychód z praw majątkowych uważa się:

a) powtarzające się periodycznie renty (dziedziczne, dożywotnie, terminowe), jakie wypłacają zakłady ubezpieczeń, kasy emerytalne, wdowie lub inne kasy i zakłady podobnego rodzaju, albo których tytuł prawny polega na darowiźnie, fundacji, rozporządzeniu ostatniej woli lub na kupnie renty, z wyjątkiem stanowiących wynagrodzenia w rozumieniu dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129).

b) renty z tytułu wykupu lub odszkodowania, świadczenia tytułem odstępnego i dożywocia, przychody z prawa służebności jak użytkowania i prawa mieszkania, z ciężarów gruntowych i podobnych uprawnień;

c) przychody za zaniechanie wykonywania lub z wykonywania uprawnień, patentów, przywilejów, wynalazków, z praw do przedstawień, z wszelkich praw autorskich itp.;

d) przychody w postaci świadczeń i wsparć wszelkiego rodzaju, jeżeli świadczący zobowiązał się ważnie do ich wypłacania, albo też jest do tego obowiązany na mocy ustawy lub wyroku sądowego, z wyjątkiem wymienionych w art. 13 pkt 2) dekretu:

e) przychody właścicieli przedsiębiorstw za wstrzymanie lub ograniczenie ruchu przedsiębiorstwa i za zrzeczenie się udziału w zyskach.

4. Skapitalizowane renty, których tytuł prawny polega na darowiźnie, fundacji lub rozporządzeniu ostatniej woli, nie stanowią przychodu z praw majątkowych.

§ 20. Za przychody z innych źródeł uważa się wszelkie przychody, nie pochodzące ze źródeł przychodów wymienionych w art. 8 ust. (2) pkt 1—6), w szczególności przychody z prywatno-prawnych niezawodowych odpłatnych świadczeń nie należących do źródeł przychodów wymienionych w art. 8 ust. (2) pkt 3) i 4), jak np. z dorywczego pośrednictwa, wynajęcia ruchomości, części lokalu, przychody duchownych z opłat stuły oraz z innych darów, jakie duchowni otrzymują ze względu na swój urząd.

Do art. 9 ust. (3).

§ 21. Przychody osiągnięte w naturze przelicza się na wartość pieniężną według przeciętnych cen rynkowych w roku podatkowym z uwzględnieniem czasu, w którym te przychody zostały osiągnięte. O wysokości przeciętnych cen decyduje miejsce, w którym znajduje się źródło przychodów.

Do art. 10 ust. (1).

§ 22. Potrącalność kosztów uzyskania przychodów z poszczególnych źródeł należy oceniać w każdym przypadku z osobna, biorąc pod uwagę następujące zasady ogólne:

a) kosztami uzyskania przychodów są tylko wydatki poniesione w tym celu, aby z danego źródła osiągnąć, bądź zachować lub zabezpieczyć przychód, nie zaś wydatki związane z nabyciem samego źródła przychodów, z jego powiększeniem lub ulepszeniem; wydatki te są jednak potrącalne przy ustalaniu nadwyżki ze sprzedaży przedmiotów i praw majątkowych i to bez względu na czas ich poniesienia;
b) z wyjątkiem określonym w art. 9 ust. (2) dekretu, tylko takie koszty nadają się do potrącenia z przychodu, które podatnik już rzeczywiście poniósł, a nie takie, które mogłyby ponieść lub wśród pewnych okoliczności musiałby ponieść, ani takie, które zaoszczędził sobie własną pracą lub też pracą bezpłatną członków rodziny albo innych osób.

Do art. 10 ust. (1) pkt 1).

§ 23. 1. Przez prawidłowe coroczne odpisy na zużycie rozumie się odpisy odpowiadające rzeczywistemu zmniejszeniu się wartości, jakiemu uległy przedmioty podlegające zużyciu w okresie miarodajnym do wymiaru podatku wskutek zużycia. Miarą wysokości dopuszczalnych odpisów jest wyłącznie faktyczne zużycie. Zużycie to ustala się w stosunku procentowym do kosztów nabycia lub wytworzenia przedmiotu. W razie trudności w ustaleniu tych kosztów należy posiłkować się inną zbliżoną wartością, jak np. przy nieruchomościach sumą szacunku ubezpieczenia od ognia z dodatkiem 10% na fundamenty. Przyjęta wartość przedmiotu jest podstawą odpisów z tytułu zużycia w latach następnych.

2. Przy nabytych odpłatnie przywilejach i prawach terminowych (wynalazki, prawa autorskie itp.) należy wysokość rocznego odpisu ustalić w stosunku do wartości i czasu korzystania z tych przywilejów i praw, np. z wartości 120.000 zł przywileju, trwającego 12 lat, należy potrącać rocznie 1/12 część, tj. 10.000 zł.

3. Wysokość odpisu tytułem zużycia zapasów kopalnianych w przypadkach wątpliwych ustala władza podatkowa po zasięgnięciu opinii biegłych, przyjmując za podstawę odpisu koszty nabycia tych zapasów lub uprawnień do ich eksploatacji; u podatników prowadzących księgi handlowe koszty nabycia wyraża z zasady wartość, wykazana w zamknięciu rocznym.

4. Wartość przedmiotów, podlegających zużyciu a stanowiących własność podatnika od czasu przed dniem 1 września 1939 r., należy przyjąć dla celów obliczenia wysokości odpisów na zużycie w 50-krotnej wysokości ceny zakupu lub wytworzenia. U podatników prowadzących księgi handlowe 49/50 tych odpisów należy przenieść na specjalne konto „Nadzwyczajne odpisy na zużycie“ i wprowadzić do pasywów bilansu przedsiębiorstwa.

Do art. 11 pkt 5).

§ 24. 1. Jeżeli procenty i wynagrodzenia za udzielone pożyczki lub oddane do użytkowania wkłady niepieniężne, wypłacane przez osobę prawną udziałowcom i akcjonariuszom, przekraczają wysokość odsetek prawnych, wówczas wszystkie kwoty rozdzielone z tego tytułu nie stanowią kosztów uzyskania przychodów.

2. Wartość wkładów niepieniężnych oblicza się według przeciętnych cen rynkowych z okresu i miejsca ich poczynienia.

Do art. 11 pkt 9).

§ 25. 1. Nie uważa się za koszty uzyskania przychodów nadwyżek kwot pensyj i wszelkiego rodzaju wynagrodzeń osób, które biorą udział w zarządzie przedsiębiorstwa bądź należą do składu rady nadzorczej, komitetu dyskontowego i komisji rewizyjnej lub działają z ich ramienia, bądź są uprawnione do samodzielnego prowadzenia przedsiębiorstwa, jak również innych pracowników umysłowych na stanowiskach kierowniczych ponad następujące normy:

1) w spółdzielniach należących do związku rewizyjnego ponad wydatki dozwolone na ten cel przez Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej bądź Państwową Radę Spółdzielczą. Jeżeli wydatki na ten cel nie zostały w ten sposób określone, mają zastosowanie normy zawarte w pkt 2);

2) w pozostałych przedsiębiorstwach:

10,00%	od obrotu nieprzekraczającego			1-	krotnej wysokości kapitału własnego
5,50%	od obrotu ponad	1	do	2-	„ „ „ „
4,00%	„ „ „	2	„	3-	„ „ „ „
3,25%	„ „ „	3	„	4-	„ „ „ „
2,80%	„ „ „	4	„	5-	„ „ „ „
2,50%	„ „ „	5	„	6-	„ „ „ „
2,30%	„ „ „	6	„	7-	„ „ „ „
2,20%	„ „ „	7	„	8-	„ „ „ „
2,10%	„ „ „	8	„	9-	„ „ „ „
2,00%	„ „ „	9	„	10-	„ „ „ „
1,70%	„ „ „	10	„	15-	„ „ „ „
1,50%	„ „ „	15	„	20-	„ „ „ „
1,35%	„ „ „	20	„	30-	„ „ „ „
1,20%	„ „ „	30	„	50-	„ „ „ „
1,10%	„ „ „	50	„	100-	„ „ „ „
1,00%	„ „ „	100-krotną			wysokość kapitału własnego.

2. Normy wynagrodzenia należy ustalać w ten sposób, ażeby suma obliczona od większego obrotu przy mniejszej stopie procentowej nie była mniejsza od sumy, jaka wypadnie z obliczenia przy zastosowaniu bezpośrednio wyższej stopy procentowej do najwyższego obrotu w tej grupie.

3. Za kapitał własny przedsiębiorstwa uważa się nadwyżkę aktywów nad zobowiązaniami wobec osób trzecich.

W szczególności na kapitał własny składają się:

1) w spółkach akcyjnych, w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością i w spółdzielniach:
a) kapitał zakładowy (akcyjny, udziałowy) uwidoczniony w bilansie, zmniejszony o sumy nieuiszczonych przez akcjonariuszów wpłat na akcje oraz sumę strat, figurujących w bilansie;
b) wszelkie inne kapitały, fundusze i rezerwy, nie stanowiące zobowiązań wobec osób trzecich i nie mające przeznaczenia na sprostowanie wartości składników majątkowych, figurujących w bilansie;
c) niepodzielony zysk z lat ubiegłych i za rok podatkowy po wyłączeniu części zysku przeznaczonej na dywidendy lub udział w zysku oraz na podatek dochodowy;

2) w firmach jednoosobowych i spółkach jawnych:
a) suma figurująca na rachunku kapitału, zwiększona o salda kredytowe na rachunkach właściciela i zmniejszona o salda debetowe na rachunkach właściciela oraz o sumę strat, figurujących w bilansie; salda kredytowe na rachunkach właścicieli zwiększają kapitał własny tylko w tym przypadku, jeżeli mają charakter stały, tj. nie są podejmowane z przedsiębiorstwa co najmniej w ciągu 4 miesięcy roku następującego po roku podatkowym;
b) wszelkie fundusze i rezerwy, nie stanowiące zobowiązań wobec osób trzecich i nie mające

przeznaczenia na sprostowanie wartości składników majątkowych, figurujących w bilansie;

3) w spółkach komandytowych:

a) sumy komandytowe wpłacone efektywnie przez komandytariuszy;

b) składniki, wymienione w ust. 3 pkt 2) lit. a) i b) niniejszego paragrafu;

4) wkład spólnika cichego wpłacony efektywnie stanowi część składową kapitału własnego.

4. Kapitał zakładowy (akcyjny, udziałowy) figurujący w księgach przedsiębiorstwa w dniu 31 sierpnia 1939 r. należy dla celów obliczenia norm wynagrodzenia podwyższyć w tym stosunku, w jakim zostanie podwyższona wartość przedmiotów podlegających zużyciu, o których mowa w art. 10 ust. (1) pkt 1) dekretu.

5. W instytucjach kredytowych, emitujących listy zastawne lub obligacje i nie posiadających kapitału zakładowego, do obliczenia norm wynagrodzenia należy przyjąć dziesiątą część listów zastawnych i obligacji wypuszczonych w obieg przez te instytucje.

6. Za obrót służący za podstawę do obliczenia norm wynagrodzenia uważa się obrót ustalony za rok podatkowy w myśl przepisów dekretu o podatku obrotowym nie wyłączając obrotów zwolnionych od podatku.

7. Za pracowników umysłowych na stanowiskach kierowniczych uważa się osoby upoważnione do samodzielnego prowadzenia oddziałów (filii) przedsiębiorstwa oraz wszystkich prokurentów przedsiębiorstwa, chociażby posiadali prokurę łączną.

8. W spółdzielniach za pracowników umysłowych na stanowiskach kierowniczych uważa się członków zarządu, ich zastępców oraz wszystkich pełnomocników ustanowionych przez zarząd do prowadzenia całego przedsiębiorstwa lub oddziału.

9. Jeżeli w wyniku zastosowania tabeli zawartej w ust. 1 pkt 2) niniejszego paragrafu dopuszczalne do potrącenia normy wynagrodzeń osób, o których mowa w ust. 1, czynnych i niezbędnych do utrzymania przedsiębiorstwa w ruchu byłyby niższe od ogólnie przyjętych norm wynagrodzeń, dyrektorzy izb skarbowych mają prawo na wniosek podatnika podwyższać te normy, najwyżej jednak do wysokości wydatków faktycznie na ten cel poniesionych i w granicach ogólnie przyjętych norm. Podwyższenie norm wynagrodzeń do wysokości przekraczającej dwukrotnie normy ustalone w ust. 1 pkt 2) wymaga zgody Ministerstwa Skarbu.

Do art. 13 pkt 10).

§ 26. 1. Zyski księgowe, które powstały wskutek uzyskania przez podatnika od wierzycieli całkowitego lub częściowego opustu długów w celu uzdrowienia stosunków majątkowych, nadwyrężonych przez poniesione straty, są wolne od podatku do wysokości wszystkich rzeczywiście poniesionych strat w latach ubiegłych i w roku bieżącym, zmniejszonych o fundusze rezerwowe figurujące w bilansie, jeżeli:

a) podatnik prowadzi prawidłowe księgi handlowe;

b) wysokość strat poniesionych przez podatnika spowodowała powstanie warunków do zgłoszenia upadłości zgodnie z przepisami prawa upadłościowego.

2. Rezerwy tworzone przez podatnika i przeznaczone na pokrycie nieściągalnych należności są wolne od podatku, jeżeli:

a) podatnik prowadzi prawidłowe księgi handlowe;

b) nieściągalność została udowodniona lub uprawdopodobniona.

Do art. 14 ust. (1) i (2)

§ 27. 1. Jeżeli podatnik prowadzi księgi handlowe, a przyjęty przez niego rok rachunkowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym, wówczas podatek za dany rok podatkowy wymierza się od dochodu osiągniętego w okresie rachunkowym, którego koniec przypada na dany rok podatkowy.

Przykład: dochód osiągnięty w okresie rachunkowym 1. XI. 1945 r. do 31. X. 1946 r. podlega opodatkowaniu w roku podatkowym 1946.

2. Jeżeli księgi handlowe nie obejmują wszystkich źródeł przychodów podatnika, wówczas dochód ze źródeł nieobjętych księgami podlega opodatkowaniu w wysokości osiągniętej w roku podatkowym (kalendarzowym).

Przykład: podatnik obok źródła przychodów objętego księgami z okresem rachunkowym 1. XI. 1945 r. do 31. X. 1946 r. posiadał inne źródła przychodów nie objęte księgami — w roku podatkowym 1946 podlega opodatkowaniu dochód, osiągnięty ze źródeł przychodów objętych księgami w okresie rachunkowym 1945/46, a ze źródeł nie objętych księgami w roku kalendarzowym 1946.

Do art. 14 ust. (4).

§ 28. Osoby, o których mowa w art. 14 ust. (4) dekretu, podlegają ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w rozmiarach w tym artykule przewidzianych, jeżeli ich pobyt w Rzeczypospolitej ma charakter czasowy i z góry określony jako nie przekraczający sześciu miesięcy. Faktyczne przedłużenie czasokresu pobytu ponad ten okres, jeżeli nie odbiera mu charakteru czasowego i nie było z góry możliwe do przewidzenia, nie zmienia rozmiaru obowiązku podatkowego.

Do art. 15 ust. (3).

§ 29. Przepisy art. 15 ust. (3) dekretu mają zastosowanie również w tych przypadkach, gdy dochód krewnego — wstępnego, do którego dolicza się dochody krewnych, zstępnych, nie przekracza kwoty wolnej od podatku.

Do art. 16.

§ 30. 1. Nadwyżki ze źródeł przychodów będących wspólną własnością lub będących we wspólnym posiadaniu albo użytkowaniu więcej osób, ustala się łącznie i tak ustaloną nadwyżkę dzieli się w stosunku do udziału każdego uczestnika lub spólnika. Ustalony w ten sposób udział w nadwyżce podlega opodatkowaniu u każdego uczestnika lub spólnika z osobna. Jeżeli wysokości udziałów nie można ustalić, dochód dzieli się w równych częściach pomiędzy uczestników lub wspólników.

2. Jeżeli ze źródeł będących wspólną własnością lub będących we wspólnym posiadaniu albo użytkowaniu, zostały ustalone niedobory — dzieli się niedobory według zasad wyrażonych w ust. 1; są one potrącalne przy ustalaniu sumy nadwyżek uczestnika lub spólnika.

Do art. 16 ust. (2).

§ 31. Dochodem komandytariusza i cichego spólnika z przedsiębiorstwa są pożytki faktyczne uzyskane z tytułu udziału.

Do art. 18. ust. (3).

§ 32. Przykład:

Dochód	501.000 zł
Od dochodu tego podatek według skali z art. 18 powinien przypadać (23%)	115.230 zł
Po potrąceniu jednak tego podatku od dochodu pozostaje dochodu (501.000 zł—115.230)	385.770 zł
Od najwyższego dochodu poprzedniego stopnia tj. od 500.000 zł przypada podatek (21%)	105.000 zł
a ponieważ po potrąceniu tego podatku od dochodu pozostaje (500.000 zł — 105 tys. zł)	395.000 zł
przeto od dochodu 501.000 zł wymierzyć należy różnicę między 501.000 zł a 395.000 zł tj.	106.000 zł
zamiast 115.230 zł.	

Do art. 18 ust. (4).

§ 33. Przykład:

Dochód	501.000 zł
Od 72.100 zł podatek według skali z art. 18 powinien przypaść (2%)	1.442 zł
Po potrąceniu jednak tego podatku od dochodu pozostaje (500.000 zł — 105 tys. zł) .	395.000 zł
a więc mniej niż wynosi najwyższy dochód wolny od podatku	
Podatek przeto należy wymierzyć w wysokości nadwyżki dochodu ponad dochód wolny od podatku tj.	100 zł

Do art. 19. ust. (1) pkt 1) i 2).

§ 34. Ulga, o której mowa w art. 19 ust. (1), przysługuje spółdzielniom wymienionym w pkt 1) i 2) tego ustępu od miesiąca, w którym związek rewizyjny wydał decyzję o przyjęciu spółdzielni w poczet członków związku.

Do art. 19 ust. (1) pkt 4).

§ 35. Podatek dochodowy w wysokości określonej w art. 19 ust. (1) opłacają te przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem związków samorządu terytorialnego, które nie korzystają ze zwolnienia od podatku na podstawie art. 6 pkt 4) dekretu.

Do art. 21.

§ 36. Dla zastosowania zniżki z art. 21 dekretu decydujący jest stan rodzinny oraz wiek dzieci podatnika w ostatnim dniu roku podatkowego.

Do art. 22.

§ 37. 1. Wyrazy „nieżonaty" i „niezamężna" oznaczają również wdowców i wdowy oraz osoby, które uzyskały rozwód.

2. Wiek ponad 21 lat rozumie się w pierwszym dniu roku podatkowego.

3. Okres lat dwóch liczy się od dnia 1 stycznia roku następującego po roku, w którym podatnik zawarł związek małżeński.

4. Dla zastosowania zwyżki z art. 22 dekretu decydujący jest stan rodzinny w ostatnim dniu roku podatkowego.

§ 38. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

2. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 3, poz. 13).

3. Rozporządzenie wymienione w ust. 2 stosuje się jednak do podatku dochodowego przypadającego za rok podatkowy 1946.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

225.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU
z dnia 30 grudnia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Oświaty o przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra Przemysłu z dnia 30 listopada 1945 r. o zmianie przepisów dotyczących egzaminu na czeladnika

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 124, z dnia 27 marca 1947 r.)

Na podstawie art. 157 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) zarządza się, co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Przemysłu z dnia 30 listopada 1945 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Oświaty o zmianie przepisów dotyczących egzaminu na czeladnika (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 7, poz. 60) przedłuża się do dnia 31 grudnia 1949 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Minister Przemysłu: Hilary Minc
w/z Minister Oświaty: Halina Kuczkowska

226.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI I HANDLU
z dnia 5 marca 1947 r.

w sprawie ograniczenia spożycia pieczywa i tłuszczów zwierzęcych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 125, z dnia 27 marca 1947 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządzam, co następuje:

§ 1. W przedsiębiorstwach przemysłu gastronomicznego i gospodniego wolno podawać do jednego posiłku na jedną osobę nie więcej, niż:

50 gramów pieczywa (1 kawałek chleba lub bułkę) i 10 gramów tłuszczów zwierzęcych, prócz tłuszczu zawartego w posiłku.

§ 2. Do śniadań i kolacji, jeżeli nie zawierają one innych dań poza napojami (kawa, herbata, mleko, kakao itp.) wolno podawać jednej osobie nie więcej, niż 100 gramów pieczywa (2 kawałki chleba bądź 2 bułki) oraz 20 gramów tłuszczu zwierzęcego.

§ 3. Przedsiębiorstwami przemysłu gastronomicznego w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są przedsiębiorstwa, wymienione w art. 2 dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322). Przedsiębiorstwami przemysłu gospodniego w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są przedsiębiorstwa wymienione w § 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 września 1938 r. w sprawie prowadzenia przemysłu gospodniego (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 540).

§ 4. Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia (sprzedawca, nabywca, konsument) podlegają karze z art. 8 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 15 marca 1947 r.

Minister Aprowizacji i Handlu
Włodzimierz Lechowicz

227.
MINISTER
ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH
PISMO OKÓLNE
z dnia 2 grudnia 1946 r.
(Nr P. R./2/VI/1/2527)

o właściwości władzy w sprawach rybołówstwa na wodach stanowiących granicę województw.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych Nr. 3, poz. 32, z dnia 10 kwietnia 1947 r.)

Władzę właściwą dla sprawowania zarządu rybołówstwem na wodach otwartych, stanowiących granicę województw, a w szczególności dla dokonania podziału tych wód na obwody rybackie i zarządzania tymi obwodami ustalam w sposób następujący:

W dorzeczu Wisły.

Zarząd rybołówstwa należy:

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw śląsko-dąbrowskiego i krakowskiego, do właściwości wojewody krakowskiego,

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw kieleckiego i krakowskiego, do właściwości wojewody krakowskiego,

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw kieleckiego i rzeszowskiego, do właściwości wojewody rzeszowskiego,

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw kieleckiego i lubelskiego, do właściwości wojewody lubelskiego,

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw kieleckiego i warszawskiego, do właściwości wojewody warszawskiego,

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw pomorskiego i gdańskiego, do właściwości wojewody gdańskiego,

na odcinku górnego biegu rzeki Rudawy i jej dopływach na obszarze województwa kieleckiego, do właściwości wojewody krakowskiego,

na odcinku biegu rzeki Pilicy, stanowiącym granicę województw kieleckiego i łódzkiego, do właściwości wojewody łódzkiego,

na odcinku biegu rzeki Pilicy, stanowiącym granicę województw kieleckiego i warszawskiego, do właściwości wojewody warszawskiego,

na odcinku biegu rzeki Bugu, stanowiącym granicę województw lubelskiego i białostockiego, do właściwości wojewody białostockiego,

na odcinku biegu rzeki Bugu, stanowiącym granicę województw warszawskiego i białostockiego, do właściwości wojewody białostockiego,

na odcinku biegu rzeki Narwi, stanowiącym granicę województw warszawskiego i białostockiego, do właściwości wojewody białostockiego.
na odcinku biegu rzeki Pisy, stanowiącym granicę województw warszawskiego i białostockiego, do właściwości wojewody białostockiego,
na odcinku biegu rzeki Orzyca, stanowiącym granicę województw warszawskiego i olsztyńskiego, do właściwości wojewody warszawskiego.
na odcinku biegu rzeki Skrwy, stanowiącym granicę województw warszawskiego i pomorskiego, do właściwości wojewody warszawskiego,
na odcinku biegu rzeki Wdy (Czarnej Wody), stanowiącym granicę województw gdańskiego i pomorskiego, do właściwości wojewody pomorskiego.

W dorzeczu Odry.

Zarząd rybołówstwa należy:
na odcinku biegu rzeki Nisy Kłodzkiej, stanowiącym granicę województw wrocławskiego i śląsko-dąbrowskiego, do właściwości wojewody śląsko-dąbrowskiego,
na odcinku biegu rzeki Stobrawy, stanowiącym granicę województw wrocławskiego i śląsko-dąbrowskiego, do właściwości wojewody śląsko-dąbrowskiego,
na odcinku biegu rzeki Baryczy, stanowiącym granicę województw wrocławskiego i poznańskiego, do właściwości wojewody wrocławskiego,
na odcinku biegu rzeki Warty, stanowiącym granicę województw szczecińskiego i poznańskiego, do właściwości wojewody poznańskiego.
na odcinku rzeki Liczwarty, stanowiącym granicę województw kieleckiego i śląsko-dąbrowskiego, do właściwości wojewody śląsko-dąbrowskiego,
na odcinku biegu rzeki Prosny, stanowiącym granicę województw śląsko-dąbrowskiego i łódzkiego, do właściwości wojewody łódzkiego,
na odcinku biegu rzeki Prosny, stanowiącym granicę województw poznańskiego i łódzkiego, do właściwości wojewody łódzkiego,
na odcinku biegu rzeki Ner, stanowiącym granicę województw poznańskiego i łódzkiego, do właściwości wojewody łódzkiego.
na odcinku biegu rzeki Noteci, stanowiącym granicę województw pomorskiego, poznańskiego do właściwości wojewody pomorskiego,
na odcinku biegu rzeki Głdy, stanowiącym granicę województw poznańskiego i szczecińskiego do właściwości wojewody szczecińskiego,
na odcinku biegu rzeki Drawy, stanowiącym granicę województw poznańskiego i szczecińskiego, do właściwości wojewody szczecińskiego,

W dorzeczu Łeby.

Zarząd rybołówstwa należy:
na odcinku biegu rzeki Łeby, stanowiącym granicę województw gdańskiego i szczecińskiego wraz z całym jeziorem Łeba do właściwości wojewody gdańskiego.

W stosunku do niewymienionych powyżej wód otwartych, stanowiącym granicę województw, właściwość władzy w sprawie zarządu rybołówstwem wskazują następujące zasady:

1) Zarząd rybołówstwa na jeziorze, przez które przebiega granica województw, przypada na całym obszarze jeziora do właściwości tego wojewody, którego właściwość miejscowa obejmuje większość obszaru jeziora.
2) Zarząd rybołówstwa na rzece, która w części środkowej swego biegu stanowi granicę dwóch województw, przypada do kompetencji tego wojewody, którego właściwością miejscową objęty jest zarząd rybołówstwa na bezpośrednim sąsiadującym dorzeczu biegu tej rzeki.

Równocześnie uchylam okólnik Nr Z. Ryb. II/1/35 z dn. 4. XI. 1932 r. o właściwości władzy w sprawach rybołówstwa na wodach, stanowiących granicę dwóch województw, oraz zarządzenie z dnia 5 lipca 1934 r. Nr Z. Ryb. II/1/11/34 o właściwości władzy w sprawach rybołówstwa (Górna Rudawa).

w/z Minister: B. Podedworny

228.

MINISTERSTWO ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

PISMO OKÓLNE

z dnia 2 grudnia 1946 r.
(Nr P. R./2/VI/2475)

w sprawie postanowień przejściowych ustawy o rybołówstwie dotyczących podziału wód na obwody rybackie.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych Nr 3, poz. 31 z dnia 10 kwietnia 1947 r.)

W sprawie obowiązujących na obszarze Ziem Odzyskanych przepisów o rybołówstwie, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych wyjaśnia co następuje:

Wobec tego, że na Ziemie Odzyskane rozciągnięto ustawodawstwo polskie obowiązujące na obszarze Sądu Okręgowego w Poznaniu (art. 4 dekretu z dn. 13. XI. 45 Dz. U. R. P. poz. 295) tym samym na ziemiach tych obowiązuje ustawa o rybołówstwie z 1932 r. i żadnego aktu wprowadzającego nie wymaga.

Aż do czasu wprowadzenia podziału wód otwartych na obwody rybackie obowiązują na tych wodach postanowienia przejściowe ustawy o rybołówstwie z 1932 r. zawarte w rozdz. V, a z pośród nich dla Ziem Odzyskanych, na których (za czasów niemieckich) obowiązywała ustawa rybacka z dn. 11. V. 1916 r., są aktualne art. art. 88, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, w całości lub w części. W stosunku do tych artykułów Ministerstwo podaje następujące wyjaśnienia:

Odnośnie art. 88 i 91. Przepisy te mają obecnie charakter wyłącznie teoretyczny wskutek opuszczenia wód otwartych na terenach Ziem Odzyskanych przez ich właścicieli (ludność niemiecką). Można wobec tego przejść nad nimi do porządku dziennego. Jedynie w bardzo nielicznych wypadkach, a dotyczyć to będzie wód położonych na terenie Warmii i Mazur, może zaistnieć aktualność tego zagadnienia. W razie wyłonienia się w praktyce takich wypadków należy zwracać się do Ministerstwa, które do każdego indywidualnego wypadku wyda odpowiednie wyjaśnienie lub zarządzenie. Art. 90 wyjaśnień nie wymaga.

Odnośnie art. art. 92, 93. W związku z tymi artykułami Ministerstwo przypomina, że w celu jak najszybszego zagospodarowania wód i podniesienia ich produkcyjności, należy wody otwarte dotąd jeszcze nie objęte podziałem na obwody rybackie, a będące w zarządzie władz ziemskich, niezwłocznie wydzierżawić zawodowemu elementowi rybackiemu z zachowaniem przepisów ochronnych ustawy o rybołówstwie z 1932 r. wraz z zastrzeżeniem w umowie, że ulega ona automatycznemu rozwiązaniu z chwilą wprowadzenia na tych wodach obwodów rybackich. Przy wydzierżawianiu w przyszłości nowoutworzonych obwodów rybackich, Ministerstwo zaleca dawanie pierwszeństwa dotychczasowym dzierżawcom, o ile wykazali się oni dobrymi kwalifikacjami zawodowymi i nie byli karani za przekroczenia przeciwko przepisom ustawy o rybołówstwie z 1932 r.

Odnośnie art. 94. Osoby uprawnione do wykonywania rybołówstwa na wodach otwartych położonych na terenie Ziem Odzyskanych winne posiadać osobiste dowody rybackie niezależnie od tego czy są na tych wodach prowadzone obwody rybackie czy też nie.

Osobistym dowodem rybackim jest karta rybacka dla osoby uprawiającej rybołówstwo narzędziami rybackimi, dla osób zaś wykonywujących sportowy połów ryb — karta wędkarska.

Przy wystawieniu kart rybackich w rubryce dotyczącej nazwy obwodu rybackiego należy przekreślić wyraz „obwód rybacki“ i na miejscu tego podać nazwę i bliższe określenie wody dla której wystawiona jest karta (np. jezioro Czarne z dopływami „albo“ odcinek prawobrzeżny Odry od mostu kolejowego do . . . .).

Dla osób ubiegających się o osobiste dowody rybackie należy żądać przy ich wydawaniu uiszczenia składek na cele ogólnego zagospodarowania wód otwartych i ochrony rybołówstwa od szkód w myśl art. 51 ustawy

o rybołówstwie z 1932 r. i pisma okólnego Ministerstwa Rolnictwa i R. R. w sprawie administracji obwodów rybackich z dn. 7. X. 46 r. Nr P. R./2/VI/1/1909.

Art. 95 i 96 wyjaśnień nie wymagają.

w/z Dyrektor Departamentu:
K. Woino.

229.

ZARZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 30 maja 1947 r.

dotyczące przepisów regulujących handel mlekiem (nabiałem).

Zgodnie z obowiązującym zarządzeniem Ministra Opieki Społecznej wydanym w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 9 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 128) o dozorze nad mlekiem i jego przetworami oraz z dekretem P.K.W.N. z dnia 25 października 1944 r. i dekretem P. K. W. N. z dnia 20 listopada 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej, jak również okólnikiem Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 9 sierpnia 1945 r. (Dz Urzęd. Min. Aprowizacji i Handlu Nr 8 z dnia 20 sierpnia 1945 r.) o zwalczaniu handlu nielegalnego oraz zgodnie z postępowaniem Prawa Przemysłowego art. 7, 46, 51, 52, 54 i 56 zarządzam:

§ 1

Osoby trudniące się zawodowo handlem mlekiem (nabiałem) powinny posiadać przy stałej siedzibie wykonywanego zawodu zgodnie z art. 7 Prawa Przemysłowego potwierdzenia zgłoszenia. Przy prowadzeniu handlu okrężnego stosownie do postanowień art. 46, 51, 52, 54 i 56 książeczki licencyjne.

§ 2

Zwolnione są z posiadania licencji osoby sprzedające produkty surowe ze swego własnego gospodarstwa rolnego (art. 53 pkt 1 Prawa Przem.) obowiązane są one jednak do posiadania zaświadczeń sołtysa wzgl. Zarządu Gminnego, że produkty te pochodzą z ich własnego gospodarstwa.

§ 3.

Mleko pełne, przeznaczone do sprzedaży lub innego obrotu, powinno zawierać tłuszczu conajmniej 3% wzgl. odpowiadać warunkom zawartym w § 2, pkt 5 wyżej cyt. Rozp. Min. Op. Społ.

§ 4.

Naczynia z mlekiem przeznaczonym do sprzedaży i innego obrotu, powinny odpowiadać warunkom przewidzianym w par. 8, 14, 16 i 20 wyż. powołanego Rozp. Min. Op. Społ. winny one być podczas przewozu i przenoszenia szczelnie zamykane pokrywami, zabezpieczającymi mleko przed zanieczyszczeniem i zaopatrzone w wyraźnie napisane nazwisko i adres właściciela mleka.

§ 5.

Zabrania się używania do transportu, przenoszenia i przechowywania mleka w naczyniach cynkowych, lutowanych ołowiem itp., jak również przykrywania i uszczelniania naczyń materiałami mogącymi mleko zanieczyścić (np. druki, makulatura, słoma, szmaty itp.).

§ 6.

Do sprzedaży mleka i jego przetworów na targach i placach właściwe władze określą miejsca do tego przeznaczone par. 16 pkt 4 i 5 Rozp. Min. Op. Społ. Miejsce sprzedaży mleka i jego przetworów winno być odgrodzone od kupujących.

§ 7.

Równocześnie przypomina się brzmienie par. 14 i 15 cyt. Rozp. Min. Op. Społ. o sprzedaży i o innym wprowadzaniu w obieg mleka dotyczącego sprzedaży mleka w sklepach.

§ 8

Zabrania się sprzedaży mleka i jego przetworów na podwórzach, w bramach, sieniach, placach stacyjnych itp.

§ 9

Przeciwko sprzedawcom mleka (nabiału) nie stosującym się do powyższego zarządzenia zastosowane będą sankcje karne przewidziane w art. 27 — 34 Rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343) o dozorze nad art. żywności i przedmiotami użytku.

Niezależnie od tego, przeciwko osobom uporczywie niestosującym się do powyższych zarządzeń władze administracji ogólnej wystąpią do Komisji Specjalnej do Walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym z wnioskiem o osadzenie winnych w obozie pracy.

Wojewoda:
wz Dr Nantka Namirski, Wicewojewoda

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Aprowizacji i Handlu
L. dz. AII/V/3/1827/47 Katowice, dn. 21 maja 1947 r.

Wszystkie Starostwa Powiatowe
i Zarządy Miast Wydzielonych

w sprawie unormowania obrotu mlekiem.

Handel mlekiem na terenie województwa śląsko-dąbrowskiego odbywa się w warunkach zupełnie sprzecznych z obowiązującymi przepisami prawa sanitarnego, przemysłowego i skarbowego.

Państwowy Zakład Higieny stwierdził, że mleko w handlu wskazuje w silnym stopniu zafałszowanie, zanieczyszczenie a nawet zawartość ciał trujących przez przechowywanie lub przewożenie go w nieodpowiednich naczyniach (cynkowych wzgl. lutowanych ołowiem itp.). Dla przykładu podaje się, że na dokonane 200 analiz stwierdzono 100 wypadków zafałszowania mleka.

Na sytuację tę wpływa fakt, że handel nabiałem, mimo obowiązujących w tym zakresie przepisów, prowadzony jest przez ludzi niepowołanych, jak również brak należytej kontroli jaka winna być wykonywana przez władze I-instancji.

Dla zapewnienia konsumentowi zdrowego mleka o pełnej zawartości tłuszczu należy dążyć by mleko dostarczane było odbiorcy głównie za pośrednictwem mleczarń posiadających odpowiednie urządzenia do przechowywania, pasteryzowania i przewożenia mleka.

Niezależnie od tego Urząd Wojewódzki, Wydział Aprowizacji i Handlu poleca zgodnie z rozporządzeniem Ministra Opieki Społecznej z dnia 9. 12. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) oraz z dekretem P.K.W.N. z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej i dekretu P.K.W.N. z dnia 20. 11. 1944 r. o zmianie dekretu o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej, jak również zgodnie z przepisami prawa przem. art. 7, 46, 52, 54, 56, bezwzględnie dopilnowanie, by osoby trudniące się zawodowo skupem i sprzedażą nabiału zaopatrzone były w książeczki licencyjne uprawniające do handlu okrężnego (dla przedsiębiorstw ze stałą siedzibą potwierdzenie zgłoszenia zgodnie z art. 7 prawa przem.).

Przy wydawaniu licencji należy zwracać baczną uwagę na postanowienia art. 51 i 52 prawa przemysłowego dotyczące stanu zdrowia trudniących się handlem nabiałem. Do każdej książeczki licencyjnej na handel okrężny mlekiem (nabiałem) dodać należy 1 egz. instrukcji.

Zgodnie z powyższym osoby trudniące się handlem mlekiem i jego przetworami winny w okresie co 6 miesięcy poddać się badaniu lekarza urzędowego, który wyniki badania uwidoczni w książeczce licencyjnej w miejscu „uwagi i wizy".

Licencje wzgl. potwierdzenia zgłoszenia wymagane są dla osób sprzedających surowe produkty swego gospodarstwa rolnego (art. 1 prawa przemysłowego) co nie wyklucza kontroli mleka i sposobu jego przechowywania oraz transportu, jak również stwierdzenia pochodzenia faktycznego mleka tj. czy stanowi ono produkt jego własnego gospodarstwa. Celem stwierdzenia powyższych danych przez organa kontrolne, wymienieni sprzedawcy muszą być zaopatrzeni w zaświadczenia Zarządów Gminnych wzgl. Sołtysów wg. załączonego wzoru.

Wykonaniem kontroli i nadzoru zająć się winni referenci mleczarscy, kontrolerzy żywności oraz kontrolerzy sanitarni pod kierownictwem lekarzy powiatowych przy współudziale czynnika społecznego, M.O. i Urzędu Skarbowego.

Z uwagi na ważność akcji Urząd Wojewódzki Wydział Aprowizacji i Handlu polcca Ob.Ob. Starostom i Prezydentom Miast Wydzielonych osobiste zainteresowanie się tą akcją oraz zapoznanie jaknajszerszego ogółu z treścią zarządzenia Ob. Wojewody. Równocześnie należy zwrócić uwagę by referenci mleczarscy dopilnowali by istniejące na terenie poszczególnych powiatów wzgl. miast. mleczarnie pokrywały w pierwszym rzędzie zapotrzebowanie mleka w ramach Funduszu Aprowizacyjnego dla dzieci do jednego roku.

Ponadto należy zapoznać w pierwszym rzędzie Organa Kontrolne z treścią zarządzenia Ob. Wojewody i z niżej podanym wzorem zaświadczenia:

Zaświadczenie.

Zaświadcza się, że ob. .... zamieszkały w Gromadzie .... pod Nr .... Gmina .... Powiat .... posiadacz gospodarstwa rolnego o obszarze .... ha, właściciel .... krów donosi mleko pochodzące wyłącznie z własnego gospodarstwa rolnego na sprzedaż do ....

Zaświadczenie to ważne jest łącznie z dowodem osobistym.

....

....

(Pieczęć)

Sołtys Gromady

Za Wojewodę:
wz. Mgr H. Garczorz. Naczelnika Wydziału

WYCIĄG Z ROZPORZĄDZENIA
Ministerstwa Opieki Społecznej.

z dnia 9 XII. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

§ 2

Punkt 4. Mleko „pełne" i „pełne wyborowe" jest to mleko, uzyskane po zupełnym wydojeniu krów, do którego nic nie dodano i z którego nic nie ujęto.

Punkt 5. Mleko „pełne" przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu powinno zawierać tłuszczu co najmniej 3%. Mleko „pełne" zawierające tłuszczu mniej niż 3%, może być dopuszczone do sprzedaży lub innego obiegu jako „pełne" ze specjalnym oznaczeniem mniejszej zawartości tłuszczu, o ile ta niższa zawartość tłuszczu wynika z warunków naturalnych (np. rasa bydła, rodzaj paszy). Celem stwierdzenia, że zawartość tłuszczu w mleku poniżej 3% wynika z warunków naturalnych może być w każdym przypadku na życzenie i koszt sprzedawcy względnie wytwórcy przeprowadzona przez władze lub organa dozoru próba oborowa.

Punkt 8. Z mleka przeznaczonego do sprzedaży lub innego obiegu jako pełne, zawierającego tłuszczu więcej niż wskazuje przepisana minimalna norma, tłuszcz nie może być odciągany.

§ 8

Zabrania się sprzedaży i innego wprowadzenia w obieg mleka i przetworów mlecznych, szkodliwych dla zdrowia zepsutych, podrobionych, fałszowanych, fałszywie oznaczonych, w szczególności:

a) mleka:

1) pochodzącego od krów chorych;
2) mleka (siary) od krów w ostatnich dniach przed ocieleniem i w pierwszych dniach po ocieleniu:
3) zanieczyszczonego, dającego widoczny osad, zawierającego bakterie chorobotwórcze, oraz zawierającego w ilości mleka mniejszej niż 1 cm^3 laseczniki okrężnicy:
4) o nienormalnym zabarwieniu, smaku, zapachu i konsystencji;
5) wykazującego zwiększoną kwasotę, a zatym niewytrzymującego próby gotowania, o ile o tym nie uprzedzono nabywcy;
6) zawierającego jakiekolwiek domieszki, choćby dla zdrowia nieszkodliwe (np. wodę, lód) oraz środki konserwujące lub barwiące;
7) zawierającego tłuszczu mniej niż 3%, a puszczanego do sprzedaży lub innego obiegu bez właściwego oznaczenia (§ 21);

§ 14

1) Mleko przeznaczone do przewozu, powinno być należycie ochłodzone. Naczynia z mlekiem, przeznaczonym do sprzedaży lub innego obiegu, powinny być podczas przewozu i przenoszenia szczelnie zamykane pokrywami, zabezpieczającymi mleko od zanieczyszczenia i zaopatrzone wyraźnie w nazwisko i adres właściciela mleka.

2) Naczynia z mlekiem, przeznaczonym do sprzedaży lub innego obiegu, podczas przewozu w wagonach towarowych i bagażowych oraz samochodami ciężarowymi powinny być ponadto oplombowane. To samo dotyczy naczyń z mlekiem, przewożonem innymi środkami o ile ilość przewożonego jednorazowo mleka przekracza 30 litrów.

3) Zabrania się przykrywania naczyń i uszczelnienia przykryw materiałami, mogącemi mleko zanieczyścić (np. druki lub makulatura, słoma, siano, szmaty itp.), zarówno jak używania takich pierścieni gumowych, które zawierają związki metali, szkodliwych dla zdrowia, w szczególności szkodliwe zanieczyszczenia ponad 1%. Pierścienie gumowe powinny być przed każdym użyciem starannie wymyte.

§ 19

1) Wszelkie naczynia i przyrządy do mleka i jego przetworów, mianowicie: szkopki, kubełki, konwie, cedzidła (sita), chłodniki, mieszadła, czerpaki, miary, mechaniczne aparaty do dojenia, automatyczne przyrządy co do odmierzania mleka, wirówki do odciągania śmietanki oraz wszystkie przyrządy i naczynia, w których odbywa się przetwarzanie, przechowywanie i sprzedaż mleka i jego przetworów, powinny być wykonane tylko z takiego materiału, który w zetknięciu z mlekiem i jego przetworami, nie zmienia ich własności.

2) Naczynia metalowe, oprócz aluminiowych, powinny być dokładnie ocynowane (pobielone) lub emaliowane. Pobiała wewnętrzna tych naczyń nie może zawierać zanieczyszczeń powyżej 1%. To samo dotyczy części metalowych w przyrządach dla dojenia i do odmierzania mleka.

3) Naczynia kamienne, gliniane i emaliowane winny mieć polewę względnie emalię równo wypaloną i nieuszkodzoną.

4) Polewa naczyń kamiennych i glinianych oraz emalia naczyń metalowych nie mogą zawierać cynku, antymonu, arsenu: ołowiu zaś może zawierać jedynie taką ilość, która nie zaczynia ołowiem 4% roztworu kwasu octowego po 1/2 godzinnym gotowaniu.

5) Zabrania się używania do mleka i jego przetworów naczyń oraz przyrządów: zardzewiałych, z uszkodzoną polewą, pobiałą, emalią.

6) Naczynia drewniane nie mogą być używane do przechowywania i przewozu mleka.

§ 20

1) Wszelkie naczynia i przyrządy używane przy dojeniu, cedzeniu, chłodzeniu, odmierzaniu, przechowywaniu, przewożeniu i sprzedaży mleka, powinny być utrzymywane w bezwzględnej czystości; w tym celu powinny być po każdym użyciu wyparzone lub myte wodą gorącą z dodatkiem sody lub mleka wapiennego, następnie płókane czystą wodą, wywietrzane i wysuszane. Do mycia można używać jedynie wody dobrej do picia dla ludzi.

3) Naczyna do mleka powinny mieć szczelnie przylegające pokrywy i z wyjątkiem butelek, szerokie otwory, umożliwiające dokładne mycie.

5) Naczynia, przeznaczone do mleka, nie powinny być używane do innych celów.

§ 21

1) Naczynia, używane do przewozu, do przechowywania w miejscach sprzedaży oraz do sprzedaży lub innego obiegu mleka pełnego, zawierającego tłuszczu mniej niż 3%, mleka chudego lub mleka innych zwierząt

kozie, owcze, klaczy, powinny mieć wyraźne i widoczne napisy, określające gatunek zawartego w nich produktu.

3) Naczynia z mlekiem pełnym, zawierającym tłuszczu mniej niż 3% powinny mieć napis, zawierający wyrazy „mleko pełne" oraz określający odsetek tłuszczu, zawartego w mleku. Na butelkach z takim mlekiem napis ten powinien być umieszczony na etykietach.

4) Naczynia z mlekiem chudym powinny mieć prócz wyraźnego napisu „chude mleko" pas w górnej części nazewnątrz, wymalowany niebieską olejna farbą, co najmniej 3 cm³ szerokości, całkowicie okalający naczynie. Pas ten szerokości 1 cm³ na butelkach z takim mlekiem oraz napis „chude mleko" mogą być umieszczane na etykietach.

6) Mleko wprowadzone do obiegu bez specjalnego oznaczenia uznaje się za mleko pełne o zawartości tłuszczu co najmniej 3%.

230.

MINISTERSTWO APROWIZACJI I HANDLU
Departament Handlu
Warszawa, dn. 28 grudnia 1946 r.

Do
Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego,
Wydział Aprowizacji i Handlu
w Katowicach.

w sprawie koncesjonowania przedsiębiorstw gastronomicznych w osiedlach wiejskich.

W związku z przeprowadzoną akcją koncesjonowania przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego dało się stwierdzić, że znaczna ilość przedsiębiorstw tego przemysłu była czynna w okresie czasu przed wejściem w życie dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 322) bez uzyskania potwierdzenia przewidzianego w przepisie art. 7 prawa przemysłowego.

W szczególności zaniedbania te odnoszą się do przedsiębiorstw prowadzonych na terenie gmin wiejskich.

Z uwagi na znaczenie gospodarcze, utrzymanie w ruchu przedsiębiorstw gastronomicznych w osiedlach wiejskich należycie prowadzonych oraz dla zapobieżenia rozpowszechnianiu się szkodliwego handlu wyrobami alkoholowymi nielegalnego pochodzenia, Ministerstwo Aprowizacji i Handlu poleca Wydziałowi udzielić osobom prowadzącym przedsiębiorstwa gastronomiczne we wsiach i osadach wiejskich, zwłaszcza tym, które posiadają uprawnienia na wyszynk napojów alkoholowych wydane przez Urzędy Akcyz i Monopolów Państwowych tymczasowych zezwoleń na prowadzenie tych przedsiębiorstw, z zaznaczeniem, że przedsiębiorstwa są potraktowane jako nowe oraz, że podanie o udzielenie koncesji będą rozpatrzone w myśl przepisów § 7 rozporządzenia z dnia 23. II. 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 83) przez właściwe referaty aprowizacji i handlu Starostw po ukończeniu koncesjonowania przedsiębiorstw określonych w § 17 cytowanego rozporządzenia oraz w § 6 poz. 2 instrukcji z 31. maja 1946 r.

Akta w powyższych sprawach należy przekazać do właściwych referatów aprowizacji i handlu Starostw.

Jednocześnie poleca się nadesłania wykazu omawianych spraw do Ministerstwa.

Dyrektor Departamentu Handlu (—) Wł. Ryńca

231.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Aprowizacji i Handlu
L. dz. AH V/4/383/47

Katowice, dnia 15 lutego 1947 r.

w sprawie koncesjonowania bufetów kolejowych.

Do wszystkich Starostw Powiatowych i Zarządów Miast Wydzielonych
Ref. Aprowizacji i Handlu.

W uzupełnieniu pisma z dnia 28. 12. 46 r. L. dz. AH/V/4/6492/46, w sprawie koncesjonowania bufetów w miejscach rozrywkowych, Urząd Wojewódzki Wydział Aprowizacji i Handlu po otrzymaniu wyjaśnienia z Ministerstwa Aprowizacji i Handlu z dnia 18. I. 1947 r. L. dz. X-Go-11861 dodaje, że bufety kolejowe nie podlegają również ilościowym ograniczeniom ujętym w ramach planów koncesyjnych i w uzależnieniu od sytuacji i potrzeb gospodarczych koncesje takie mogą być przyznawane.

O ile to są nowozaprowadzone albo nowo przejęte przedsiębiorstwa (po 17. 12. 1945 r.) to podania rozpatrują i wydają koncesję władze I instancji w myśl przepisów rozporządzenia Ministerstwa Aprowizacji i Handlu z dnia 23. 2. 1946 r. (par. 7—16).

Należy jednak czuwać, by na tym tle nie były czynione próby obchodzenia obowiązujących przepisów prawa.

Przy sposobności Urząd Wojewódzki uzupełnia treść ust. 2 pisma okólnego Urzędu Wojew. AHV/4/6492, które ma mieć brzmienie następujące —

I. Bufety znajdujące się w miejscach takich, jak teatry, kina, miejsca widowiskowe, łaźnie itp., które wydają gorące lub zimne potrawy (np. kanapki, przekąski itp.) oraz takie napoje jak kawa, herbata, wódki, wina i inne — podlegają przepisom o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego. Koncesje takie nie podlegają ilościowym ograniczeniom ujętym w ramach planów koncesyjnych. Należy jednak czuwać by na tym tle nie były czynione próby obchodzenia obowiązujących przepisów prawa.

Za Wojewodę:
Mgr. H. Garczorz, Naczelnik Wydziału.

232.

MINISTERSTWO
ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
Nr. III. SF 627/47 Warszawa, dnia 22 marca 1947 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie instrukcji kasowo-rachunkowej.

Do
Obywateli Wojewodów (wszystkich).

Ministerstwo Administracji Publicznej zawiadamia, że nakładem Związku Zawodowego Pracowników Samorządu Terytorialnego i Użyteczności Publicznej w Polsce (Warszawa, Al. Jerozolimskie 85) została wydana „Instrukcja szczegółowa o prowadzeniu kasowości i rachunkowości w gminach wiejskich i miejskich". Instrukcja ta nadaje się w szczególności do użytku gmin wiejskich.

Wskazany w końcowym ustępie § 12 instrukcji sposób gotówkowego rozrachunku z instytucjami nie będzie mógł mieć w przyszłości praktycznego zastosowania z uwagi na wprowadzony dekretem z dnia 3 lutego 1947 r. obowiązek uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 61).

Niezależnie od instrukcji wym. wyż. w niedługim czasie ukaże się nakładem Gospodarczego Zrzeszenia Samorządu Terytorialnego, Spółdzielnia z o. o. w Łodzi (ul. Kilińskiego 77) „Szczegółowa Instrukcja kasowo-rachunkowa dla gmin wiejskich i miast niewydzielonych" w opracowaniu Jana Szumowskiego i Witolda Bohdanowicza. Instrukcja przed drukiem została przedłożona do wglądu i oceny Ministerstwa Administracji Publicznej, z którego strony zgłoszone uwagi i zmiany zostały w wydawnictwie uwzględnione.

Ministerstwo Administracji Publicznej, zalecając do użytku służbowego gmin wiejskich i miast niewydzielonych powyższe instrukcje zawiadamia równocześnie, że zamówienia na nie należy kierować bezpośrednio na adresy nakładowców, podane wyżej.

Powyższe zechcą Ob. Ob. Wojewodowie podać do wiadomości zainteresowanych związków samorządowych.

DYREKTOR DEPARTAMENTU:
(—) Załęski.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr SF. 71/2/47 Katowice, dnia 3 kwietnia 1947 r.

W sprawie instrukcji kasowo-rachunkowej.

Do
Wydziałów Powiatowych i Zarządów miast wydzielonych (wszystkich).

Powyższy odpis reskryptu Ministerstwa Adm. Publ. przesyła się do wiadomości.

Za Wojewodę:
(—) Mgr. Tomanek, Kierownik Oddziału.

233.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Weterynarii
Wet. IV. F/1-24 Katowice, dnia 19. 5. 1947 r.

BIULETYN
zaraźliwych chorób zwierzęcych na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego
za czas od 16 — 30 kwietnia 1947 r.

1. Zaraza stadnicza.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Będzin	Łosień	Łosień	1
	Bobrowniki	Dobieszowice	1
Bielsko	Strumień	Drogomyśl	1
	Chybie	Chybie	1
Bytom	Zabrze	Zabrze	1 (1)
Cieszyn	Puńców	Dzięgielów	1
Gliwice	Ostropa	Kozłów	1
	Świbie	Świbie	1
		Giegowice	1
	Bujaków	Zernica	1
	Ostropa	Łabędy	1
Głubczyce	Branice	Wysoka	1
Koźle	Wyspa	Wyspa	1
	Cerkiew P.	Cerkiew P.	1
Lubliniec	Pawonków	Łagiewniki W.	1 (1)
Opole	Ozimek	Grecz	1 (1)
Zawiercie	Koziegłowy	Wojsławice	1
	Mrzygłów	Mrzygłódka	1 (1)
Kontumacja.			
Będzin	Sosnowiec	Kop. Renard	1
Niemodlin	Grebin	Sobieszowice	1
Olesno	Ząbkowice	Radawie	1
12	20	21	21 (4)

2. Otręt koni.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Niemodlin	Dąbrowa-G.	Dąbrowa-G.	1
	Szurgosz	Szurgosz	1
1	2	2	2

3. Świerzb zwierz. jednokop.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Będzin	5	6	6
Bielsko	3	3	3
Bytom	1	1	1
Głubczyce	1	1	16
Katowice	6	6	12
Koźle	5	7	10
Lubliniec	7	7	7
Niemodlin	6	7	9 (1)
Nysa	2	2	3
Olesno	9	17	15 (6)
Opole	4	4	3 (1)
Prudnik	10	15	23 (2)
Pszczyna	7	9	10 (2)
Strzelce	6	10	12
Rybnik	7	7	8
Tarnowskie G.	2	2	2
Zawiercie	2	2	3
17	83	106	128 (12)

4. Wścieklizna.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Bielsko	Bielsko	Bielsko	1
Pszczyna	Miedzna	Frydek	1
		Grzawa	1 (1)
2	2	3	3 (1)

5. Pomór świń.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Głubczyce	Głubczyce	Głubczyce	1 (1)
Niemodlin	Niemodlin	Niemodlin	1
Nysa	Złotopol	Bogdanowice	2
	Nysa	Nysa	2
	Kępnica	Oporów	1
Opole	Pruszków	Ligota	1 (1)
Racibórz	Markowice	Markowice	1 (1)
5	7	7	9 (3)

6. Różyca świń.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Będzin	Czeladź	Czeladź	2 (2)
	Sosnowiec	Sosnowiec	6 (16)
Cieszyn	Kończyce W.	Rudnik	1 (1)
Katowice	Katowice	Katowice	2 (2)
Grodków	Kopuców	Kapice	2 (2)
Koźle	Koźle	Koźle	3 (3)
	Kędzierzyn	Kędzierzyn	1 (1)
	Wiekszyce	Pokrzywnica	1 (1)
Kluczbork	Smardy D.	Smardy	1 (1)
		Szywałd	1 (1)
	Dębowiec	Wąsica D.	1 (1)
	Wierzbica P.	Ligota Wol.	2 (2)
	Wołczyn	Wołczyn	2 (2)
Lubliniec	Lubliniec	Streblów	1 (1)
Niemodlin	Gracze	Gracze	1 (1)
	Łambinowice	Łambinowice	2 (2)
Nysa	Nysa	Nysa	2 (2)
	Borkowice	Biskupice	1 (1)
	Izdebka	Kopernik	1 (1)
	Głuchołazy	Podlesie	1 (1)
Olesno	Olesno	Olesno	3 (2)
	Janów	Janów	4 (3)
	Kościeliska	Biskupice	1 (1)
	Lasowice M.	Gronowice	17 (17)
	Sternalice	Sternalice	2 (2)
	Zdzieszowice	Zawizna	1 (1)
Opole	Opole	Opole	2 (1)
	Pruszków	Pruszków	1 (1)
Prudnik	Prudnik	Prudnik	2 (2)
	Śmieć	Ścinowa	1 (1)
	Racławice	Racławice	1 (1)
	Walce	Brożec	1 (1)
	Biedrzychowice	Zwiastowice	1 (1)
Pszczyna	Mikołów	Mikołów	1 (1)
Racibórz	Racibórz	Racibórz	1 (1)
Rybnik	Żory	Żory	1
		Baranowice	1
	Bełk	Stanowice	1 (1)
	Knurów	Knurów	1 (1)
	Wilcza	Wilcza	1 (1)
	Rybnik	Rybnik	1 (1)
Tarnowskie G.	Tarnowskie G.	Tarnowskie G.	2 (2)
	Dąbrówka W.	Dąbrówka W.	2 (2)
	Brzozowice	Brzozowice W.	2 (2)
	Repty Śl.	Tarnowice St.	1 (1)
	Brzeziny Śl.	Brzeziny Śl.	1 (1)
	Świerklaniec	Świerklaniec	1 (1)
16	45	47	87 (84)

7. Pomór drobiu.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Będzin	Zagórze	Zagórze	1
	Sosnowiec	Sosnowiec	1
Katowice	Bogucice	Bogucice	1
	Janów	Giszowiec	100
Lubliniec	Sadów	Sadów	1 (4)
	Lubliniec	Lubliniec	1 (1)
Nysa	Głuchołazy	Kończyce	50
Rybnik	Czerwionka	Czerwionka	9 (6)
	Chwałowice	Chwałowice	23 (23)
	Rybnik	Rybnik	1 (1)
	Knurów	Knurów	13 (13)
5	13	13	201 (44)

8. Cholera drobiu.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Kluczbork	Jaśkowice	Palanowice	1 (1)

9. Posocznica karpi.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Rybnik	Lubomia	Wielikąt	1

Cyfry w nawiasach oznaczają zagrody nowoprzybyłe.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Smoliński, Naczelnik Wydziału

234.

OBWIESZCZENIE
URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚLĄSKO-DĄBR.

z dnia 29 marca 1947 r.

w sprawie opłat dziennych w szpitalach.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach zatwierdziło po myśli art. 5 § 2 dekretu P. K. W. N. z dnia 23. XI. 1944 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 14, poz. 74) Uchwałę Wydziału Wojewódzkiego w sprawie opłat dziennych w szpitalach, a w szczególności:

1) *Wojewódzki Zakład Leczniczo - Wychowawczy w Istebnej:*
   a) opłata dzienna — za leczenie i utrzymanie chorych Związku Wspierania Ubogich — 200,— zł,
   b) opłata dzienna — dla chorych ubezpieczonych — 250,— zł,
   c) opłata dzienna dla samopłacących — 300,— zł.
2) *Szpital Miejski w Chorzowie:*
   a) opłata dzienna — za leczenie i utrzymanie chorych ubezpieczonych i Związku Wspierania Ubogich — 100 zł,
   b) opłata dzienna — za leczenie i utrzymanie chorych samopłacących — 150,— zł.
3) *Szpital SS. Boromeuszek w Mikołowie:*
   a) za leczenie i utrzymanie chorych samopłacących, ubezpieczonych i innych instytucji mających obowiązek leczenia w klasie III — 160 zł.
4) *Szpital O. O. Bonifratrów w Cieszynie:*
   a) opłata dzienna — za leczenie i utrzymanie chorych tak dla samopłacących jak i ubezpieczonych oraz innych instytucji mających obowiązek leczenia — 200,— zł.
5) *Szpital Miejski w Bielsku:*
   opłata dzienna — za leczenie i utrzymanie chorych tak dla samopłacących jak i ubezpieczonych oraz dla Związku Wspierania Ubogich — w klasie III — 160,— zł, w klasie II — 260 zł.

Zgodnie z art. 29 wyżej podanej ustawy dla chorych chirurgicznych szpitale mogą podwyższyć opłatę o 20% stawki dziennej.

Opłata powyższa obowiązuje po upływie 14-tu dni od dnia ogłoszenia jej w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Wojewodę:
(—) Dr Feliks Presser, Naczelnik Wydziału

235.

OGŁOSZENIE.
STAROSTWA POWIATOWEGO BĘDZIŃSKIEGO

w sprawie unieważnienia doraźnych nakazów karnych.

„Unieważnia się następujące blankiety doraźnych nakazów karnych z pieczęcią urzędową Starostwa Powiatowego Będzińskiego:

a) od Nr 107401 do Nr 107500 koloru zielon. po 50 zł
b) od Nr 29001 do Nr 29050 koloru żółtego po 40 „ i
c) od Nr 027401 do Nr 027500 koloru niebiesk. po 30 zł

Starosta:
E. Opalski, wicestarosta

236.

OGŁOSZENIE
DYREKCJI OKRĘGOWEJ KOLEI PAŃSTWOWYCH W KATOWICACH

z dnia 28 maja 1947 r.

w sprawie wyznaczenia terminu sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Na zasadzie § 73 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U R. P. Nr 16, poz. 62) Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w Katowicach ogłasza, że termin sporządzania protokołu zdawczo-odbiorczego przedsiębiorstwa pod nazwą:

Kolej żelazna normalnotorowa Piotrowice Wielkie—Kietrz, stanowiąca własność „Vereinigte Kleinbahnen A.G. która orzeczeniem Nr 1 Ministra Komunikacji z dnia 24 kwietnia 1947 r., ogłoszonym w Monitorze Polskim Nr 60, z dnia 8 maja 1947 r. poz. 542, przeszła na własność Państwa, wyznaczony został w Piotrowicach Wielkich. (Biuro Zawiadowcy Stacji) na dzień 25 czerwca 1947 r. godzina 12-ta.

W związku z powyższym Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w Katowicach wzywa waścicieli wyżej oznaczonego przedsiębiorstwa do stawienia się w oznaczonym miejscu i czasie do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa wymienionego wyżej, nie mają znaczenia jeżeli w całości ogłoszenia wynika o jakie przedsiębiorstwa chodzi (§ 25, ust. 2 powołanego na wstępie Rozp. Rady Ministrów).

Wicedyrektor Kolei Państwowych
Janowski

OGŁOSZENIE
DYREKCJI OKRĘGOWEJ KOLEI PAŃSTWOWYCH W KATOWICACH

z dnia 28 maja 1947 r.

w sprawie wyznaczenia terminu sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Na zasadzie § 73 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz 62 z 1947 r.) Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w Katowicach ogłasza że termin sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego przedsiębiorstwa pod nazwą:

Kolej żelazna normalnotorowa Prudnik — Gogolin stanowiąca własność „Neustadt-Gogoliner Eisenbahngesellschaft A.G." które orzeczeniem Nr 1 Ministra Komunikacji z dnia 24 kwietnia 1947 r. ogłoszonym w Monitorze Polskim Nr 60 z dnia 8. V. 1947 r. poz. 452 przeszła na własność Państwa, wyznaczony został w Prudniku (biuro zawiadowcy stacji) na dzień 20 czerwca 1947 r. godzina 12-ta

W związku z powyższym DOKP. w Katowicach wzywa właścicieli wyżej oznaczonego przedsiębiorstwa do stawienia się w oznaczonym wyżej miejscu i czasie do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa wymienionego wyżej nie mają znaczenia, jeżeli z całości ogłoszenia wynika o jakie przedsiębiorstwo chodzi (§ 25, ust. 2 powołanego na wstępie Rozp. Rady Ministrów).

Wicedyrektor Kolei Państwowych
Janowski

237.

WYCIĄG

z protokołu z posiedzenia Gminnej Rady Narodowej z dnia 18 listopada 1946 r.

w sprawie ustalenia taryfy opłat za leczenie chorych w szpitalu gminnym w Tychach.

Gminna Rada Narodowa uchwala jednogłośnie wprowadzić z dniem 1 listopada 1946 r. stawki za leczenie chorych i korzystanie z aparatów leczniczych w szpitalu gminnym w Tychach w wysokości zaproponowanej przez kierownictwo szpitala a mianowicie:

Taryfa Opłat.

	Dla członków Ubezpieczalni Społecznej i związku ubogich w klasie III	Dla osób prywatnych w klasie III
Dzienna stawka za leczenie	— 100,— zł	150,— zł
Prześwietlenie rentgenowskie	— 90,— „	150,— „
„ żołądka	— 120,— „	200,— „

Naświetlanie lampą diatermią		— 50.— „	100.— „
„ „ kwarcową		— 20.— „	40.— „
„ „ soluxem		— 20.— „	40.— „
Zdjęcie rentgenowskie	9×12	— 60.— „	90.— „
„ „	13×18	— 90.— „	120.— „
„ „	18×24	— 110.— „	150.— „
„ „	24×30	— 130.— „	180.— „
„ „	30×40	— 150.— „	200.— „
„ „	35×35	— 150.— „	200.— „
Dzienna stawka za leczenie pracowników D. O. K. P.		na — 130.— „	

Naczelnik gminy:
(—) J. Mrozek, Kierownik Biur.

238
OGŁOSZENIE KURATORIUM OKRĘGU SZKOLNEGO ŚLĄSKIEGO w KATOWICACH
w sprawie unieważnienia skradzionej pieczęci urzędowej.

Unieważnia się skradzione pieczęcie urzędowe:
1) pieczęć dużą 36 mm z godłem państwowym i napisem w otoku: „Publiczna Szkoła Powszechna Nr. 17 w Sosnowcu",
2) pieczęć małą 20 mm z godłem państwowym i napisem w otoku: „Publiczna Szkoła Powszechna stopnia III im. Barbary w Sosnowcu",
3) pieczęć małą 20 mm z godłem państwowym i napisem: „Publiczna Szkoła Powszechna Nr. 17 w Sosnowcu".

Ostrzega się przed nadużyciem.

Naczelnik Wydziału:
(—) Mgr. Twardowski Aleksander

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

„Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski — Wydział Komunikacyjny ogłasza niniejszym

PRZETARG NIEOGRANICZONY.
na roboty wykończeniowe przy budowie hangaru lotniczego w Bielsku — Aleksandrowicach.

Oferty w kopertach zapieczętowanych oznaczonych napisem: „Oferta na wykończenie hangaru w Aleksandrowicach" wnosić należy do kancelarii Wydziału Komunikacyjnego (gmach Urzędu Wojewódzkiego IV piętro pokój Nr 518) **do dnia 16 czerwca br. godz. 12-ta**, po czym nastąpi komisyjne otwarcie ofert.

Podkładki ofertowe otrzymać można w kancelarii Wydziału Komunikacyjnego, pokój Nr 518 w godzinach urzędowych.

Do oferty należy dołączyć:
1) podpisany egzemplarz warunków przetargu.
2) dowód złożenia wadium w wysokości 1½% oferowanej sumy.
3) dowód subskrybowania Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju.
4) odpis karty rejestracyjnej przedsiębiorstwa.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie prawo wolnego wyboru oferenta".

Starostwo Powiatowe w Kluczborku ogłasza

PRZETARG NIEOGRANICZONY
na budowę budynku szkoły powszechnej we wsi Kostów gm. Jaśkowice, oraz szkoły Nr 2 w Wąsicach gm. Wierzbica Dolna.

Informacji udziela i podkładki ofertowe wydaje Architekt Powiatowy (gmach Starostwa, pokój nr 26).

Oferty należy składać w zapieczętowanych nieoznaczonych kopertach pod wskazanym wyżej adresem **do dnia 10 czerwca 1947 r.** godz. 10. W tymże dniu o godz. 12-tej nastąpi otwarcie ofert

Zastrzega się prawo dowolnego wyboru oferenta, częściowej lub całkowitej dostawy własnych materiałów budowlanych, zmniejszenia ilości robót oraz unieważnienia przetargu bez podania powodów.

Wadium w rozmiarze 1% kwoty ofertowej obowiązuje.

Starosta Powiatowy
(—) Ppłk. M. Bilik

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną samochodu marki „Ford" nr. rej. C-66186,- nr. silnika 555971, nr. podwozia 555792, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Hutę Baildon, Katowice. 184

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową Nr A-46, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski, na nazwisko Adamowski Tadeusz, Prudnik, Dąbrowskiego 9. 195

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną (przedwojenną) motoru Nr M-75651, Nr silnika D.P.R. 031/Ral 1747, Nr podwozia A-11447, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na nazwisko Knopek Józef, Istebna pow Cieszyn. 196

Unieważnia się skradzione dokumenty: odrzucenie „Volkslisty", Palcówkę (narod. polska) wydane przez władze niemieckie w Katowicach, metrykę ślubu, na nazwisko Kowalik Katarzyna, oraz metrykę urodzenia, wydane w Mełgwi, pow. Lublin, na nazwisko Torój Katarzyna, Katowice, Sienkiewicza 33. 197

Unieważnia się skradzione pieczątki szkolne z napisem: I Państwowe Gimnazjum i Liceum Męskie w Gliwicach, a mianowicie:
1) małą okrągłą z godłem państwowym,
2) podłużną nagłówkową 198

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową Nr 3875/1, wystawioną przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów w Katowicach, na nazwisko Labe Konrad, naczelnik urzędu pt. IV kl. w Piotrowicach k/Katowic. 199

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną nr C-72269, nr silnika OW-29105, nr podwozia P.W.L.D. 5831275, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Spółdziel. Transp. Sped. Śl. Transport — Katowice 200

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452. Adm pok. 345, tel. 348. *ZA REDAKCJE: Dr Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA kwartalna 180.— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł. druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 5.— zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 80.— zł, wraz z egz. dowod. 100.— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 60,— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego) Katowice. Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R - 26146